

ACTIVITAT NORMATIVA,
JURISPRUDENCIAL
I CONSULTIVA

1. INSTITUCIONS DE L'ESTAT

1.2. ADMINISTRACIÓ DE L'ESTAT

A cura de Joan Manuel Trayter Jiménez

Disposicions diverses

Reial Decret 896/1991, de 7 de juny, pel qual s'estableixen les regles bàsiques i els programes mínims a què s'ha d'ajustar el procediment de selecció dels funcionaris de l'administració local (*BOE* 142, de 14 de juny).

Els articles 19.1 de la Llei 30/1984, de 2 d'agost, de mesures per a la reforma de la funció pública, i 91.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, estableixen que la selecció de tot el personal, sigui funcionari, sigui laboral, s'ha de fer d'acord amb la corresponent oferta de col·locació pública, mitjançant convocatòria pública i a través del sistema de concurs, oposició o concurs/oposició lliure en què es garanteixin, en tot cas, els principis d'igualtat, mèrit i capacitat, i també el de publicitat.

Per la seva banda, la citada Llei 7/1985, en el seu art. 100, atribueix a cada corporació la competència per a la selecció dels funcionaris no compresos en el núm. 3 de l'art. 92, i reserva, això no obstant, a l'administració de l'Estat, l'establiment de les regles bàsiques i els programes mínims a què s'ha d'ajustar el procediment de selecció d'aquests funcionaris. En ús d'aquesta atribució, la citada norma estableix les regles bàsiques i els programes mínims, d'acord amb el que és previst a l'art. 149.18 de la Constitució.

Tanmateix, la diversitat dels ens, llur peculiar organització i la incidència que la selecció dels funcionaris té en la seva mobilitat, fan necessari un marc comú prou flexible per adequar les bases concretes de selecció dels funcionaris locals a la seva realitat específica. En aquest context de flexibilitat, les comunitats autònomes podran addicionar als continguts mínims fixats en aquest reial decret el coneixement de la seva llengua pròpia, segons el que és previst a la seva legislació de normalització lingüística, tal i com estableix el preàmbul del reial decret que ara comentem.

D'aquesta manera, en el seu articulat s'estableixen l'àmbit d'aplicació, els sistemes d'accés, les bases de la convocatòria i els seus continguts mínims.

Finalment, l'esmentat reial decret deroga expressament l'anterior reial decret 712/1972, de 2 d'abril, i, a més, qualsevol altra disposició d'igual o d'inferior rang que s'hi oposi.

Reial Decret 986/91, de 14 de juny, pel qual s'aprova el calendari d'aplicació de la nova ordenació del sistema educatiu (*BOE* 151, de 25 de juny).

Reial Decret 1004/91, de 14 de juny, pel qual s'estableixen els requisits mínims dels centres que imparteixen ensenyaments de règim general no universitaris (*BOE* 152, de 26 de juny).

Reial Decret 1005/91, de 14 de juny, pel qual es regulen els procediments per a l'ingrés als centres universitaris (*BOE* 152, de 26 de juny).

Reial Decret 1006/91, de 14 de juny, pel qual s'estableixen els ensenyaments mínims corresponents a l'educació primària (*BOE* 152, de 26 de juny).

Reial Decret 1007/91, de 14 de juny, pel qual s'estableixen els ensenyaments mínims corresponents a l'educació secundària (*BOE* 152, de 26 de juny).

Reial Decret 1063/91, de 5 de juliol, sobre reforma parcial del Reglament del Registre Civil (*BOE* 163, de 9 de juliol).

Aquesta reforma constitueix el desenvolupament reglamentari d'allò disposat anteriorment a la Llei 4/91, de 10 de gener, que ha proporcionat un nou redactat de l'art. 16 del Codi Civil sobre inscripció en el Registre Civil Municipal corresponent al domicili dels progenitors legalment coneguts determinats naixements. L'entrada en vigor de la Llei es produirà l'11 de juliol de 1991.

Reial Decret 1084/91, de 5 de juliol, sobre societats anònimes esportives (*BOE* 168, de 15 de juliol).

La Llei de l'esport 10/1990, de 15 d'octubre, proposa un nou model d'associacionisme esportiu, una base del qual és l'establiment d'un marc eficaç de responsabilitat jurídica i econòmica per als clubs esportius que desenvolupen activitats de caràcter professional. Aquestes previsions s'han de fer mitjançant la conversió dels clubs en societats anònimes esportives, nova forma jurídica que, subjecta al règim general de les societats anònimes, incorpora determinades particularitats per adaptar-se al món de l'esport.

La disposició que comentem determina reglamentàriament totes les qüestions relatives a l'esmentada conversió, amb la finalitat de regular tant el canal futur pel qual ha de discórrer la vida de les societats anònimes esportives com el complex i transitori procediment de transformació dels clubs afectats.

Entre les qüestions que es regulen podem destacar el capital mínim de les societats esportives, la seva constitució mitjançant escriptura pública, que haurà de ser inscrita al registre d'associacions esportives i al registre mercantil, la seva fundació, l'administració de les societats esportives i la responsabilitat dels administradors, i una llarga llista de disposicions addicionals i transitòries, i també una disposició final que autoritza el Ministeri d'Educació i Ciència per dictar les normes de desenvolupament del present reial decret.

Reial Decret 1327/91, de 2 d'agost, pel qual es modifiquen els articles 55, 57 i 58 del Codi de la Circulació i s'adeqüen els límits per als pesos i dimensions de vehicles a la normativa comunitària (*BOE* 12, de 4 de setembre).

Decret 148/91, de 17 de juny, de modificació del Decret 42/89, de 24 de febrer, sobre mesures de finançament d'activitats dels sectors agrari i pesquer (*DOG* 1471, de 24 de juliol).

Decret 156/91, de 17 de juny, pel qual es regula el procediment administratiu per a la instal·lació, ampliació i trasllat d'indústries amb intervenció de les oficines de gestió unificada per als establiments industrials (*DOG* 1475, de 2 d'agost).

Reial Decret 1334/91, de 9 de setembre, pel qual es convoquen eleccions locals

parcials en alguns municipis i entitats locals menors (BOE 217, de 10 de setembre).

Entre els municipis i entitats locals menors on es convoquen eleccions locals parcials n'hi ha alguns de les províncies de Girona i Lleida.

Reial Decret 1416/91, de 27 de setembre, sobre operacions borsàries especials i sobre transmissió extraborsària de valors cotitzats i canvis mitjans ponderats (BOE 239, de 5 d'octubre).

Reial Decret 1418/91, de 27 de setembre, pel qual es modifiquen els articles 52, 62 i 331 del Reglament del Registre Mercantil, aprovat pel Reial Decret 1597/89, de 29 de desembre (BOE 242, de 9 d'octubre).

La modificació feta per la norma que comentem afecta la presentació i recollida de documents comptables al Registre Mercantil.

Reial Decret 1459/91, de 6 de setembre, sobre obtenció del títol de Graduat Escolar a l'estranger (BOE 245, de 12 d'octubre).

Reial Decret 1517/1991, d'11 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament general de recaptació dels recursos del sistema de la Seguretat Social (BOE 256, de 25 d'octubre).

El Reial Decret 716/86, de 7 de març, anterior al que estem comentant, perseguia dos objectius fonamentals: per una banda, va regular un procediment de recaptació dels deutes de la Seguretat Social, d'acord amb allò disposat a la Llei 40/80, de 5 de juliol, d'inspecció i recaptació de la Seguretat Social, i, per una altra, va facilitar el procés d'unificació amb el sistema de recaptació de l'Estat, d'acord amb el que disposava la disposi-

ció transitòria del Reial Decret-Llei 10/81, de 19 de juny, d'inspecció i recaptació de la Seguretat Social.

En conseqüència, el present Reial Decret modifica l'anterior tot dictant algunes normes i recollint i refonent tota la normativa dispersa.

Ordre de 24 d'octubre de 1991, per la qual se substitueixen els annexos 1 i 2 del Reial Decret 1005/91, de 14 de juny, regulador dels procediments per als ingressos en els centres universitaris (BOE 259, de 29 d'octubre).

Reial Decret 1584/1991, de 18 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament del Registre General de la Propietat Intel·lectual (BOE 269, de 9 de novembre).

La disposició que ara comentem desenvolupa les previsions de l'art. 130.5 de la Llei 22/1987, d'11 de novembre, de propietat intel·lectual. L'esmentada norma estableix que es regularà mitjançant reglament el procediment d'inscripció dels drets de propietat intel·lectual, i també l'estructura i el funcionament del registre general de la propietat intel·lectual.

Destaca de la present norma el caràcter voluntari no constitutiu de la inscripció per a la protecció que la llei atorga als drets de propietat intel·lectual, d'acord amb el que disposen els convenis internacionals subscrits per l'Estat espanyol en aquesta matèria.

Entre els capítols del Reglament, destaquen els destinats a regular el registre, establiment de drets, actes i contractes inscrivibles, regulació de funcions i de les seccions que comprenen aquest Registre. Igualment es regulen els principis, persones legitimades, exigències de document públic, principi de tracte successiu, la presumpció d'exactitud dels assentaments

registrals i el principi de publicitat i les seves excepcions.

Per últim, es regulen els requisits per sol·licitar la instrucció de les obres contingudes en el llibre primer de la llei, el procediment per fer-la i els recursos, i també les anotacions preventives.

Resolució de 5 de novembre de 1991, de la Direcció General de Transports Terrestres, per la qual es dóna publicitat al text íntegre de l'Ordre de 30 de setembre de 1986, en què es liberalitzen determinats transports internacionals de viatgers i mercaderies, amb les modificacions que hi introdueix la de 18 d'octubre de 1991 (BOE 274, de 15 de novembre).

Reial Decret 1652/1991, d'11 d'octubre, pel qual es modifica parcialment el Reial Decret 1588/86, de 28 de juny, pel qual s'estableixen les bases generals del règim de concerts entre les universitats i les institucions sanitàries (BOE 279, de 21 de novembre).

La mencionada norma es dicta per donar compliment a la sentència del Tribunal Suprem del 4 de juliol de 1989, la qual va estimar que «l'incís final de l'apartat B del núm. 2 de la base vuitena, i també la disposició transitòria 9a, són contràries a dret», i va considerar igualment contrària a dret la base tretzena «en els termes consignats en el fonament jurídic 7è de la sentència»; igualment ha declarat «la conformitat a dret de la resta de les esmentades bases» impugnades, que eren les núm. 1, 7, 8, 9, 10, 11, 13 i 16 de l'art. 4, i també la disposició transitòria 9a i la disposició final 1a.

En definitiva, el present Reial Decret pretén complir la sentència del Tribunal Suprem mencionada abans, en què es declarava la nul·litat de les citades disposicions.

Reial Decret 1665/1991, de 25 d'octubre, pel qual es regula el sistema general de reconeixement de títols d'ensenyament superior dels estats membres de la Comunitat Europea que exigeixen una formació mínima de tres anys de durada (BOE 280, de 22 de novembre).

La Directiva 89/48/CE del Consell de les Comunitats Europees estableix un sistema general de reconeixement mutu dels títols d'ensenyament superior que acrediten una formació mínima de tres anys de durada, i indica, en el seu article 12, que els estats membres adoptaran les mesures necessàries per donar compliment a allò que s'hi disposa.

La norma que ara comentem aprova les disposicions que permeten aplicar a Espanya allò previst a la indicada directiva, tenint en compte que la seva regulació afecta únicament els nacionals d'un estat membre que es proposin exercir per compte propi o aliè una professió que hagi estat regulada a l'estat membre d'acollida.

La norma de transposició que ara s'ha aprovat permetrà suprimir els obstacles que hi ha actualment per a la lliure circulació en l'àmbit comunitari dels ciutadans dels països membres que estan en possessió dels títols indicats i afavorirà la seva mobilitat, d'acord amb el que és previst en el tractat constitutiu de la Comunitat Econòmica Europea.

La citada disposició afirma que la lliure circulació dels qui exerceixin activitats que tinguin el caràcter de treball per compte aliè només serà prèviament aplicada a Espanya a partir de l'1 de gener de 1992, d'acord amb el que és previst als articles 55 i 59 de l'Acta Única Europea.

D'aquesta manera es regulen aspectes com ara l'àmbit d'aplicació, el re-

coneixement de títols i una relació de professions regulades a Espanya, entre les quals destaquen les d'advocat, procurador, graduat social, economista, etc.

Reial Decret 1621/91, de 8 de novembre, pel qual s'aprova el reglament de l'impost sobre successions i donacions (BOE 275, de 16 de novembre).

La Llei 29/87, de 18 de desembre, de l'impost sobre successions i donacions, preveia a la seva disposició final 2a la relació d'un reglament de l'impost disposant que fins a la seva aprovació continués en vigor el de 15 de gener de 1959 en allò que no suposés la nova Llei. Malgrat aquesta previsió, el Govern de l'Estat va tenir necessitat de dictar el Reial Decret 422/88, de 29 d'abril, amb normes provisionals per a la regulació de certs aspectes de l'impost que, per la seva novetat, no podien ser contemplats en el reglament de 1959. Aquestes dues normes han estat constituint el suport reglamentari de la Llei, però, a causa de l'antiguitat de l'una, i pel caràcter parcial de l'altra, es feia patent la conveniència d'un reglament adaptat a la nova normativa de l'impost.

La norma comentada ara pretén respondre a aquesta conveniència recollint en el seu text totes aquelles disposicions aplicatives o interpretatives de la Llei que siguin considerades adients per a l'adequada efectivitat del tribut.

L'actual configuració del sistema fiscal i del significat atribuït dins d'ell a l'impost de successions i donacions com a complementari de l'impost sobre la renda de les persones físiques ha permès no incloure en el reglament la regulació d'una sèrie de qüestions que apareixien en el de 1959, però l'especificitat de les quals no té sentit ac-

tualment, i que s'han de sotmetre a la normativa general dictada sobre la restrictiva matèria.

Al llarg del seu articulat, el citat reglament regula qüestions com ara el fet imposable, subjectes passius i responsables, base imposable, base liquidable, tipus de gravamen, deute tributari, meritació i prescripció, normes especials, infraccions i sancions, i tot el que és relatiu a la gestió de l'impost. Finalment es regulen els procediments especials, la taxació pericial contradictòria i el tancament registral.

Reial Decret 1712/91, de 29 de novembre, sobre el registre general sanitari d'aliments (BOE 290, de 4 de desembre).

La plena integració d'Espanya a la Comunitat Europea no solament suposa la necessitat d'harmonitzar la legislació espanyola amb la comunitària, sinó també la conveniència d'actualitzar la nostra pràctica de vigilància i control sanitari sobre indústries i productes alimentaris i sanitaris.

Aquest és el cas del Registre General Sanitari d'Aliments, regulat pel Reial Decret 2825/81, de 27 de novembre.

La finalitat última d'aquesta regulació és la protecció de la salut a través de la informació actualitzada de les dades facilitades al registre, de manera que aquest garanteixi una programació adequada dels controls oficials i, al seu torn, constitueixi un element essencial per als serveis d'inspecció, tot assegurant la possibilitat d'actuar amb rapidesa i eficàcia en aquells casos en què hi hagi un perill per a la salut pública, sense que s'obstaculitzi la lliure circulació de mercaderies.

Igualment, la distribució de competències i responsabilitats entre les

diferents administracions públiques fa aconsellable procedir a una nova regulació de l'esmentat registre, que es dicta en ús de les facultats que corresponen a l'Estat, segons l'art. 149.1, 10 i 16 de la Constitució i a l'empara del que disposen els articles 25.1 i 40.3 de la Llei 14/86, de 25 d'abril, general de sanitat.

Al llarg del seu articulat es defineixen, en el seu article 2, les indústries i els establiments que han de ser objecte d'inscripció. Així s'obliga a inscriure els productes alimentaris destinats al consum humà, substàncies materials destinades a estar en contacte amb aquells productes, detergents desinfectants i plaguicides d'ús en la indústria alimentària, substàncies per a l'elaboració de materials d'envasament i embalatge, etc. De la mateixa manera, s'exclouen de l'obligatorietat d'inscripció en el registre les produccions de fruites i hortalisses destinades a ser lliurades en estat fresc al consumidor, les instal·lacions o centres d'activitat dels quals es limiti a l'emmagatzematge-dipòsit de productes envasats per a ús de la mateixa empresa, els establiments que elaboren productes per al seu consum, o aquells establiments menors que, per la seva escassa entitat, no calgui inscriure.

Reial Decret 1788/91, de 20 de desembre, pel qual es deroguen diferents disposicions vigents en matèria de normalització i homologació (*BOE 307*, de 24 de desembre).

Reial Decret 1814/91, de 20 de desembre, pel qual es regulen els mercats oficials de futurs i opcions (*BOE 310*, de 27 de desembre).

Reial Decret 1816/91, de 20 de desembre, sobre transaccions econòmiques amb

l'exterior (*BOE 310*, de 27 de desembre).

La Llei 40/1979, de 10 de desembre, sobre règim jurídic de control de canvis, faculta el Govern perquè, en defensa dels interessos generals, reguli, d'acord amb allò disposat a la dita Llei, els actes, negocis, transaccions i operacions de tota mena entre residents i no residents que suposin, o del compliment dels quals derivin, o puguin derivar, cobraments o pagaments exteriors.

En exercici d'aquesta facultat, i en aplicació de l'art. 2 de la Llei esmentada, al Reial Decret 2402/1980, de 10 d'octubre, sotmeté a l'exigència de prèvia autorització administrativa un ampli conjunt de transaccions i de transferències amb l'exterior, i articulà així un règim de control de canvis basat en l'intervencionisme administratiu.

L'establiment d'un sistema generalitzat de restriccions i controls a les transaccions exteriors ha quedat superat.

L'adhesió d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea ha afavorit l'acceleració d'aquest procés liberalitzador, que ha de culminar legalment amb la plena aplicació per part d'Espanya de les disposicions de la Directiva 88/361/CE, de 24 de juny de 1988.

L'art. 6 de la citada directiva estableix un període transitori per a Espanya, aplicable a uns determinats tipus de transaccions, que expira el 31 de desembre de 1992. La situació actual de l'economia espanyola permet i aconsella, tanmateix, de portar a terme la plena liberalització de les transaccions i transferències amb l'exterior en el moment present, sense esperar l'acabament del termini citat.

L'eliminació de les restriccions a les transaccions exteriors feta pel present reial decret abasta la pràctica totalitat

de les operacions, i es manté només l'exigència d'autorització prèvia per a l'exportació física de moneda metàl·lica, bitllets de banc, xecs bancaris al portador i or amonedat en barres a través de les fronteres nacionals per un import superior a cinc milions de pessetes, perquè es considera necessària aquesta exigència en el marc de la lluita contra les activitats delictives, singularment el narcotràfic. Aquesta restricció, d'altra banda, no suposa cap pertorbació per a les transaccions econòmiques amb l'exterior, pel fet d'estar totalment liberalitzats els cobraments, els pagaments i les transferències per via bancària.

Reial Decret 1835/1991, de 20 de desembre, sobre federacions esportives espanyoles (BOE 312, de 30 de desembre).

La Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, configura les federacions esportives espanyoles, associacions de naturalesa jurídic-privada, alhora que els atribueix per primer cop, i explícitament, l'exercici de caràcter administratiu. És en aquesta última dimensió en la qual se sustenten les diferents regles de tutela i control que les administracions de l'Estat poden exercir sobre les federacions, i que la llei estableix, de manera general en el seu capítol 3r del títol 3r, amb respecte absolut dels principis d'autoorganització que resulten compatibles amb la vigilància i protecció dels interessos públics en presència. Com a conseqüència, es declaren les federacions esportives espanyoles com a entitats associatives privades, sense ànim de lucre, i amb personalitat jurídica i patrimoni propi, independent del dels seus associats.

A més de les seves funcions i de les seves atribucions pròpies, exerceixen per delegació funcions públiques de

caràcter administratiu i, en aquest cas, actuen com a agents col·laboradors de l'administració pública.

Al llarg de l'articulat es regula la constitució de les federacions esportives espanyoles, els estatuts, els òrgans de govern i representació, la coordinació entre federacions esportives espanyoles i lligues professionals, el règim econòmic de les federacions esportives espanyoles, la junta de garanties electorals, la conciliació extrajudicial, i també diverses disposicions addicionals, transitòries i finals.

Reial Decret 1842/91, de 30 de desembre, pel qual es modifica el límit de contractació directa en els contractes d'assistència amb empreses consultores o de serveis (BOE 313, de 31 de desembre).

Mitjançant aquesta disposició s'eleva el límit de la contractació directa a 15 milions de pessetes en relació amb els contractes d'assistència amb empreses consultores o de serveis.

Reial Decret 1841/1991, de 30 de desembre, pel qual s'aprova el reglament de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques i es modifiquen altres normes tributàries (BOE 313, de 31 de desembre).

Reial Decret 13/92, de 17 de gener, per a l'aplicació i el desenvolupament del text articulat de la Llei sobre trànsit, circulació de vehicles de motor i seguretat vial (BOE 27, de 31 de gener).

Ordre de 30 de desembre de 1991, sobre el Registre Mercantil Central (BOE 21, de 24 de gener).

Aquesta ordre regula diversos aspectes de l'organització interna del Registre, com ara el funcionament

mitjançant procediments informàtics, la realització de còpies de seguretat i altres qüestions sobre la secció de denominacions, la publicació formal de dades no contingudes a la secció de denominacions, i també les funcions del Registre Mercantil Central.

Reial Decret 74/92, de 31 de gener, pel qual s'aprova el Reglament Nacional de Transport de Mercaderies Perilloses per Carretera (*BOE* 46, de 22 de febrer).

Aquest reglament recull diverses modificacions introduïdes per l'acord europeu sobre transport internacional de mercaderies perilloses per carretera, que va entrar en vigor l'1 de maig de 1985. D'altra banda, suposa el desenvolupament de la Llei 16/87, de 30 de juliol, d'ordenació dels transports terrestres. Igualment es regulen aspectes relatius al transport i circulació de vehicles que transportin aquest tipus de mercaderies, protecció civil en cas d'accident o avaria i seguretat industrial.

De la mateixa manera s'incorporen també les disposicions de la Directiva 89/684, de 21 de desembre, sobre formació professional de conductors de vehicles que transportin mercaderies perilloses per carretera, i també aquelles innovacions derivades dels avenços tecnològics o experiències contrastades que han estat aprovats pels organismes internacionals competents.

Reial Decret 294/1992, de 27 de març, pel qual es regula la creació i el funcionament de Centres de Professors (*BOE* 81, de 3 d'abril).

La disposició que ara comentem regula els centres de professors, d'acord amb el que estableix l'art. 56 de la Llei Orgànica 1/90, de 3 d'octubre, d'ordenació general del sistema educa-

tiu, sobre el dret i l'obligació de tot professor amb relació a la formació permanent.

Fins ara, aquests centres es regien pel Reial Decret 2012/84, de 14 de novembre. Amb el present Reial Decret es reforça la participació del professorat en la presa de decisió que afecta la seva pròpia formació permanent, i alhora s'estableix una eficaç descentralització, tal com estableix el prèambul de la citada disposició.

Resolució de 21 d'abril de 1992, de les meses del Congrés dels Diputats i del Senat, per la qual s'aprova la modificació i el reglament d'organització i funcionament del Defensor del Poble (*BOE* 99, de 24 d'abril).

Mitjançant aquesta modificació, s'adapta el reglament aprovat el 1983 a les modificacions introduïdes per la Llei Orgànica 2/92, de 5 de març, per la qual es creà una comissió mixta Congrés-Senat de relacions amb el Defensor del Poble, la qual és substituïda per les comissions previstes amb anterioritat per a cada càrrec.

Reial Decret 290/92, de 27 de març, pel qual es modifica el Reglament Hipotecari en matèria d'execució extrajudicial d'hipoteques (*BOE* 99, de 24 d'abril).

Reial Decret 405/92, de 24 d'abril, pel qual es regula l'estatut dels ex-presidents del Govern (*BOE* 107, de 4 de maig).

Reial Decret 406/92, de 24 d'abril, pel qual es declaren oficials les poblacions de dret i de fet resultants dels censos de població referits a l'1 de març de 1991, a cada un dels municipis de l'Estat (*BOE* 101, de 27 d'abril).

Reial Decret 435/92, de 30 d'abril, sobre comunicació al Registre Central de Penats i Rebels i a l'Oficina del Cens Electoral de les condemnes que comportin la privació del dret de sufragi (*BOE 111*, de 8 de maig).

Reial Decret 525/92, de 22 de maig, pel qual es determina la durada de la situació d'activitat en el règim de la prestació social substitutòria del servei militar (*BOE 133*, de 3 de juny).

Es determina que la durada serà de 13 mesos per als qui s'incorporen a partir de l'1 de gener de 1992.

Ordre d'1 de juny de 1992, per la qual s'estableix el calendari de reducció del temps de prestació d'objectors de consciència incorporats abans de 1992 (*BOE 134*, de 4 de juny).

Reial Decret 671/92, de 2 de juliol, sobre inversions estrangeres a Espanya (*BOE 60*, de 4 de juliol).

Reial Decret 672/1992, de 2 de juliol, sobre inversions espanyoles a l'exterior (*BOE 160*, de 4 de juliol).

Mirjançant la mencionada disposició, es dóna conformitat a la Directiva 88/361 CE i a l'art. 2n de la Llei 40/79, de 10 de desembre, sobre règim jurídic del control de canvis, en ampliar-se els supòsits de liberalització en els quals no s'exigeix cap control administratiu previ, i també el tractament particularitzat que reben les operacions d'inversió espanyola feta o que es farà en els anomenats paradisos fiscals.

Ahora, se simplifiquen els tràmits administratius davant de la Direcció General de Transaccions Exteriors. Tot això es fa en el marc de la liberalització produïda pel Dret comunitari i ultimada per l'Acta Única Europea.

Reial Decret 766/1992, de 26 de juny, sobre entrada i permanència a l'Estat espanyol de nacionals d'estats membres de la Comunitat Europea (*BOE 156*, de 30 de juny).

Traspassos

Reial Decret 1016/91, de 21 de juny, sobre traspassos a la comunitat autònoma de Múrcia dels mitjans personals, pressupostaris i patrimonials adscrits a l'exercici de les facultats delegades per la Llei Orgànica 5/87, de 30 de juliol, amb relació al transport per carretera i cable (*BOE 155*, de 29 de juny).

Reial Decret 1676/1991, de 18 d'octubre, de traspàs de funcions i serveis de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria de programes d'ajut a la creació de nous llocs de treball (*BOE 268*, de 8 de novembre. *DOG C 1515*, de 8 de novembre).

Reial Decret 1577/1991, de 18 d'octubre, de traspàs de la gestió de la formació professional ocupacional a la Generalitat de Catalunya (*BOE 268*, de 8 de novembre. *DOG C 1515*, de 8 de novembre).

Reial Decret 1578/1991, de 18 d'octubre, de traspàs de funcions i mitjans del servei públic d'estibadors i desestibadors en ports no classificats com a ports d'interès general a la comunitat autònoma de Catalunya (*BOE 268*, de 8 de novembre. *DOG C 1515*, de 8 de novembre).

Reial Decret 1579/1991, de 18 d'octubre, d'ampliació de serveis i mitjans de serveis traspassats a la Generalitat de Catalunya en matèria d'educació a distància (*BOE 268*, de 8 de novembre. *DOG C 1515*, de 8 de novembre).

Reial Decret 1580/1991, de 18 d'octubre, d'ampliació de serveis i mitjans traspassats a la Generalitat de Catalunya en matèria de formació professional reglada (Centre de Formació Professional Reglada «Verge de Montserrat») (BOE 268, de 8 de novembre. DOGC 1515, de 8 de novembre).

Convenis

Resolució de l'Institut Nacional de Consum, de 29 de novembre de 1991, per la qual es formalitza el conveni de cooperació entre la Generalitat de Catalunya i l'Institut Nacional de Consum en matèria de consum (BOE 312, de 30 de desembre)

En compliment d'allò disposat en l'acord del Consell de Ministres de 2 de març de 1990, sobre convenis de col·laboració entre les administracions de l'Estat i les comunitats autònomes, es publica el present conveni. El conveni té per objecte establir les bases de cooperació entre l'Institut Nacional de Consum i la comunitat autònoma catalana amb relació a les següents àrees d'actuació:

- Foment de la política de consum de les entitats locals.
- Assistència tècnica en matèria d'anàlisi de productes de consum.
- La coordinació de les activitats d'inspecció de consum.
- L'intercanvi d'informació estadística.

Resolució de 14 d'octubre de 1991 de la sots-secretaria del Ministeri d'Afers Socials per la qual es dóna publicitat a l'annex núm. 3 del conveni amb el Ministeri d'Afers Socials i la Generalitat de Catalunya per al desenvolupament de programes a termini mitjà (1990-1994) de la Comissió de les comunitats europees per a la integració econòmica i social dels col·lectius menys afavorits (BOE 267, de 7 de novembre).

Resolució de 7 de gener de 1991, de la Direcció General de Política Tecnològica, per la qual es dóna publicitat al conveni de col·laboració amb el departament d'Indústria i Energia de la Generalitat de Catalunya per al desenvolupament coordinat d'actuacions compreses en el Pla Nacional de Qualitat Industrial (BOE 194, de 14 d'agost).

1.3. TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

1.3.1. SENTÈNCIES DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

A cura de Manuel Gerpe Landín

Sentència 185/1991, de 3 d'octubre. Conflicte positiu de competència 563/1985, promogut per la Generalitat de Catalunya contra determinades actes d'obstrucció de la Inspecció Provincial de Treball de Barcelona.

Ponent:

José Luis de los Mozos y de los Mozos

La competència disputada és la instrucció i resolució de l'expedient sancionador derivat d'unes actes d'obstrucció, que són instruments dirigits a reprimir la pertorbació de les funcions investigadores dels inspectors de Treball i Seguretat Social i els controladors laborals en la seva persecució d'infraccions de les lleis laborals.

El Tribunal resol que, per les actes de la Inspecció de Treball en general, ha de prevaler el criteri que són els fets (i no les normes al·legades a l'acta) els que motivaran la qualificació de la matèria com a laboral o de Seguretat Social. Ara bé, en el cas de les actes d'obstrucció no s'ha d'aplicar directament aquest criteri, ja que el fet perseguit per aquestes és l'obstrucció de la labor d'inspecció, no la infracció de les normes materials laborals o de Seguretat Social que es pretén amagar. Aquesta obstrucció constitueix una infracció autònoma de les lleis laborals, i

per tant, en general, la competència sobre la instrucció i la resolució dels expedients sancionadors derivats d'actes d'obstrucció correspon a la Generalitat. Aquest criteri s'haurà d'exceptuar quan pugui determinar-se de manera inequívoca que l'actuació de la Inspecció s'ha referit específicament i exclusiva a matèries que són competència de l'Estat, la qual cosa no succeeix en aquest cas.

Per la seva part, el vot particular del magistrat Sr. Gimeno Sendra manifesta que aquest conflicte de competència no hauria d'haver estat admès a tràmit, ja que una acta d'obstrucció és un acte de mer tràmit i no constitueix «*disposición, resolución o acto*» susceptible d'impugnació davant del Tribunal Constitucional per violar la distribució constitucional de competències, en virtut de l'article 63.1 LOTC. El Tribunal s'havia plantejat aquesta qüestió, però no l'havia resolta perquè no havia estat al·legada per les parts.

Jordi Freixes

Sentència 198/1991, de 17 d'octubre. Conflictes positius de competència núm. 866/1990, 897/1990, 902/1990 i 903/1990 (acumulats), promoguts pel Govern basc, la Junta d'Andalusia, el Consell de Govern de les Illes Balears i el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb diversos preceptes del Reial Decret 1741/1989, d'1 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament general per al desplegament i l'execució de la Llei 22/1988, de costes.

Ponent:

Francisco Rubio Llorente

Els recurrents reproduïen en allò substancial les argumentacions generals que exposa el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de costes (Sentència 149/1991) i les projecten sobre els preceptes reglamentaris impugnats en aquests conflictes positius de competència. El Tribunal Constitucional es remet a les argumentacions que va donar en la sentència esmentada.

En la Sentència sobre la Llei de costes, els recurrents plantegen com a motiu comú i fonamental per a la declaració d'inconstitucionalitat de la Llei de costes la invasió per part de l'Estat de la competència exclusiva de les comunitats autònomes sobre ordenació del territori i urbanisme, i fins i tot l'autonomia municipal. L'art. 148.1.3 CE no inclou expressament l'ordenació del litoral en la competència d'ordenació del territori. No obstant això, la majoria dels estatuts d'autonomia esmenten expressament aquesta competència (problemàtica en el cas dels estatuts de la via de l'art. 143 CE a causa d'una possible extralimitació de l'art. 148.1.3 CE esmentat), llevat de l'Estatut d'Autonomia de Cantàbria. El Tribunal declara innecessària aquesta distinció i inclou l'ordenació del litoral en la competència d'ordenació del territori.

Reprenent la jurisprudència anterior sobre el concepte d'ordenació del territori (sentències 77/1984, 56/1986), considera que aquesta competència exclusiva de les comunitats autònomes no pot impe-

dir a l'Estat l'exercici de les seves competències exclusives. Això es deu al fet que la competència d'ordenació del territori ha de ser concebuda en termes de «política», i no com un sector concret de l'ordenament o de l'activitat pública. Una política no permet desconèixer la competència que correspon a altres instàncies, si la mateixa norma o acte es preveu des d'unes altres perspectives. A més, l'ordenació del territori és una política d'enorme amplitud, de manera que qui l'assumeix ha de tenir en compte la incidència territorial de totes les actuacions dels poders públics, per tal de garantir el millor ús dels recursos del sòl, del subsòl, de l'aire i de l'aigua, i l'equilibri de les diferents parts del mateix territori. Perquè el condicionament legítim no es transformi en usurpació il·legítima, l'exercici de les competències de l'Estat s'ha de mantenir dins els seus límits, sense utilitzar-les per procedir a l'ordenació del territori en què s'han d'exercir.

L'objecte de la Llei i el Reglament de costes és el domini públic marítim i terrestre. Malgrat que la titularitat del domini públic no és un criteri de delimitació competencial (sentències 77/1984, 227/1988 i 103/1989), és competència de l'Estat la determinació dels béns que integren el domini públic estatal (art. 132, que s'ha de comptabilitzar amb els art. 149.1.1 i 149.1.8 CE). El legislador estatal està obligat a protegir el domini públic marítim i terrestre per tal d'assegurar-ne el manteniment de la integritat física i jurídica i l'ús públic. Això no es

pot aconseguir sense limitar o condicionar les utilitzacions del domini i l'ús que els propietaris poden fer dels terrenys amb els quals limita i, per tant, tampoc sense incidir en la competència de les comunitats autònomes costaneres per a l'ordenació del territori.

Malgrat que l'Estat compti amb habilitacions competencials concretes que legitimen la seva acció normativa, i fins i tot executiva, en determinats paràgrafs de l'art. 149.1 CE (4, 8, 13, 20, 21 o 24) l'examen del Tribunal Constitucional se centra en dos títols competencials generals:

a) L'art. 149.1.1 CE, que operaria per assegurar una igualtat en l'exercici del dret a gaudir d'un medi ambient adequat al desenvolupament de la persona en relació amb el domini públic marítim i terrestre (art. 45 CE) i per garantir la llibertat d'accés a la zona marítima i terrestre, que es tradueix en limitacions de les facultats dominicals dels propietaris (art. 35 CE). Aquesta competència estatal no exclou que les comunitats autònomes puguin establir instruments d'ordenació, que condicionin addicionalment l'ús d'aquests terrenys.

b) L'art. 149.1.23 CE regula la competència de l'Estat per establir la legislació bàsica sobre protecció del medi ambient, que es pot complementar amb normes addicionals de les comunitats autònomes. El Tribunal sembla incorporar interpretacions gramaticals dels conceptes de «bases», «normes bàsiques» i «legislació bàsica» (dins la doctrina, J. Salas i S. Muñoz Machado n'havien plantejat la distinció conceptual), i limita les competències normatives de les comunitats autònomes en el cas de l'art. 149.1.23 CE a l'establiment de normes addicionals de protecció. Les bases, les normes bàsiques i la legislació bàsica havien estat concebudes amb caràcter general com un comú denominador normatiu (Sentència

1/1982, i altres), que havien de permetre opcions diverses a la potestat normativa de les comunitats autònomes (Sentència 32/1981). En aquest cas concret es planteja com un «mínim» comú denominador normatiu, en què l'Estat podrà establir tota la normativa que consideri indispensable per a la protecció del medi ambient, mentre que la potestat normativa de les comunitats autònomes es concretarà en l'establiment de normes addicionals de protecció, és a dir, en la possibilitat de l'estàndard proteccionista comú.

Com a criteri general en aquesta matèria, el Tribunal estableix que el desplegament de la legislació bàsica que pot fer la normativa autonòmica és inferior en aquest àmbit, per la qual cosa no es pot afirmar la inconstitucionalitat de les normes estatals pel fet de no permetre cap tipus de desplegament normatiu.

En línies generals, els articles declarats inconstitucionals ho són perquè es consideren contraris a l'ordre constitucional de distribució de competències, ja que es tracta de competències de caràcter executiu (alienes a les constitucionalment reservades a l'Estat) que, pel seu contingut (autoritzacions d'activitats que concedeix directament l'Administració de l'Estat), s'inclourien en l'execució de normativa sobre protecció del medi ambient o en l'ordenació del territori i l'urbanisme, competència exclusiva de les comunitats autònomes.

Com a criteri general en aquest conflicte positiu de competència, els articles declarats inconstitucionals ho són pel fet d'envair les competències de les comunitats autònomes en matèria d'execució de legislació bàsica de l'Estat. La Llei de costes exigia (i en aquest cas per reproducció o per desplegament reglamentari d'aquesta llei) que determinades activitats se sotmetessin a una autorització que havien de concedir els òrgans de l'Administració de l'Estat.

Altres preceptes es declaren inconstitucionals perquè són contraris als criteris interpretatius que estableix la Sentència 149/1991 esmentada. Per conveniència de seguretat jurídica, el Tribunal decideix de no aplicar una declaració interpretativa sobre una altra, i procedeix directament a declarar-les normes reglamentàries inconstitucionals, sense l'aplicació del principi de conservació de la norma.

En definitiva, el Tribunal declara inconstitucionals els preceptes que són una reproducció o un desplegament simples, amb rang reglamentari, de preceptes legals declarats nuls per la sentència esmentada, o bé que incorporen una interpretació de la Llei de costes inconciliable amb la que va mantenir la Sentència anterior.

Juan Carlos Gavara de Cara

Sentència 208/1991. Conflicte positiu de competències plantejat pel Govern basc contra els articles 2, 4 i 6 de l'Ordre del MOPU del 8 de febrer de 1988, relativa als mètodes de mesurament i anàlisi de les aigües superficials que es destinen a la producció d'aigua potable.

Ponent:

Luis López Guerra

L'Ordre del MOPU del 8 de febrer de 1988 instrumenta en l'ordenament intern de l'Estat la Directiva del Consell 79/869, relativa als mètodes de mesurament i freqüència dels mostreigs d'anàlisi de les aigües superficials destinades a la producció d'aigua potable. El Govern basc va impugnar els art. 2 (referent al control de la qualitat de les aigües), 4 (relatiu a la classificació de les aigües en termes de potabilitat) i 6 (sobre les facultats de proposta i decisió respecte a la reducció de freqüència dels mostreigs), al·legant que, malgrat que es tracta de competències d'execució en matèria de sanitat, els articles esmentats no citen per a res les comunitats autònomes com a administracions competents. El Govern de l'Estat s'hi oposa al·legant que el control de les aigües prepotables és una competència incardinada en la de policia d'aigües, com a conseqüència que no ne-

cessàriament l'aigua que té aquella classificació està destinada al consum humà. Conclou afirmant la competència estatal de conformitat amb l'art. 19 de la Llei 29/1985, d'aigües.

El Tribunal afirma, en primer lloc, que el criteri determinant de la competència ha de ser el d'especificitat i finalitat primordial de la disposició qüestionada. Des d'aquesta perspectiva el Tribunal entén, a diferència del que argumenta el Govern de l'Estat, que la diferència entre aigües potables i prepotables no afecta que el seu destí sigui, de manera predominant, el consum humà, i que els controls que es fan sobre l'aigua tenen finalitat sanitària. Des d'aquesta perspectiva el Tribunal Constitucional declara la competència del País Basc sense que això suposi la nul·litat dels preceptes impugnats, atenint-se al fet que la seva inaplicabilitat al País Basc no perjudica la seva eficàcia en altres comunitats autònomes.

Pere Sol

Sentència 235/1991, de 12 de desembre. Conflictes de competència positius núm. 903/1985 i 958/1985 (acumulats), promoguts pel Govern del País Basc i el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb el Reial Decret 989/1985, de 30 d'abril, sobre règim del professorat universitari.

Ponent:

Vicente Gimeno Sendra

Els recurrents plantegen com a motiu per a la declaració d'invasió de competències de les comunitats autònomes respectives, per part del Reial Decret sobre règim del professorat universitari, el fet que afecta les competències que els estatus d'autonomia atribueixen en matèria de funció pública (art. 10, par. 4, EAPV i art. 10, par. 1, EAC) i ensenyament (art. 16 EAPV i art. 15 EAC). El Govern basc també argumenta que alguns preceptes són contraris al principi d'autonomia universitària (art. 27, par. 10, CE).

Respecte a la darrera qüestió, el Tribunal Constitucional assenyalava que el conflicte positiu de competència és un procediment per delimitar els àmbits competencials que corresponen a l'Estat i als altres òrgans constitucionals, i que l'autonomia universitària, en ser configurada com un dret fonamental, ha de ser defensada pel titular d'aquest dret (les universitats) mitjançant el recurs d'empara. Aquest plantejament inicial no implica que dins el control abstracte d'inconstitucionalitat les comunitats autònomes no puguin adduir la violació de l'art. 27, par. 10, CE, o bé, dins un conflicte de competència, que la violació de l'autonomia universitària menyscabi *per relacionem* alguna de les competències de la Comunitat autònoma.

El Reial Decret 898/1985 té per objecte la regulació del règim jurídic de la funció docent universitària; per tant, és una norma sobre règim funcional, que, per raó de la matèria, implica que entrin en joc altres conceptes com ara l'ensenyament universitari.

El Tribunal Constitucional, en jurisprudència anterior, va declarar que els funcionaris dels cossos docents universitaris no són funcionaris del País Basc o de la seva Administració local, els únics funcionaris als quals es refereix l'art. 10, par. 4, EAPV (sentències 26 /1987 i 146/1989). Inicialment són funcionaris de la universitat, ja que és ella mateixa qui els ha nomenat, però com que es poden traslladar a altres universitats mitjançant un concurs de mèrits, es poden considerar funcionaris interuniversitaris o comunicables entre les diverses universitats, per la qual cosa es justifica l'aplicació al cas de les competències exclusives de l'Estat que determinen els art. 149, par. 1, núm. 1, i 18 CE (sentències 26/1987 i 146/1989). En principi, les comunitats autònomes només tenen competències per al règim estatutari dels seus funcionaris. Aquest criteri no significa que les comunitats autònomes no puguin tenir competències de desplegament legislatiu en la regulació de l'activitat docent en virtut d'altres títols competencials diferents.

Per examinar la titularitat de les competències en aquest cas concret cal analitzar els preceptes concrets del Reial Decret, en allò que afecta el títol de competència d'ensenyament universitari, que planteja la peculiaritat que consisteix en el fet que, juntament amb les competències de l'Estat i de les comunitats autònomes, cal afegir-hi les derivades de l'autonomia universitària, que limiten les competències anteriors (sentències 26/1987 i 146/1989).

El Tribunal Constitucional utilitza, com a paràmetre per a la determinació de

competències en matèria d'ensenyament universitari, la distribució de competències que va dur a terme en aquesta matèria la Llei orgànica 11/1983, de 25 d'agost, de reforma universitària (LRU). Per aquest motiu es pot considerar que aquesta llei forma part del bloc de constitucionalitat.

Els preceptes que envaeixen les competències atribuïdes a les comunitats autònomes del País Basc i de Catalunya són:

a) L'art. 9, par. 7, del Reial Decret, que estableix que els departaments puguin eximir de les obligacions docents alguns dels seus professors, havent-ne d'arbitrar les substitucions oportunes, sense que en cap cas pugui justificar l'increment de professorat. Aquesta prohibició d'incrementació de professorat és contrària a la competència de les comunitats autònomes d'autorització dels costos de personal funcionari docent que estableix l'art. 54, par. 4, LRU.

b) L'art. 10 del Reial Decret, que estableix el procediment d'elaboració i contingut del calendari acadèmic. El Tribunal Constitucional considera que és bàsica, i, per tant, correspon a la competència de l'Estat, la publicitat del calen-

dari acadèmic. No obstant això, el contingut concret d'aquest calendari pertany a l'àmbit de l'organització de la docència i la recerca que forma part de les competències de les universitats i correspon a les comunitats autònomes (art. 16 EAPV). Quant al fet que l'aprovació d'aquest calendari l'hagi de fer el Consell social, és contrari a la Llei de reforma universitària, que estableix la competència de les comunitats autònomes de desplegament normatiu per a la creació i la fixació de les competències dels consells socials de les universitats. La referència al fet que aquest calendari s'hagi de col·locar en el tauler d'anuncis també és una intromissió en la potestat d'organització.

c) L'art. 16, par. 1, del Reial Decret, que estableix la creació d'un servei d'inspecció sobre el funcionament dels serveis de cada universitat. Aquest precepte és contrari a la competència que la Llei de reforma universitària atribueix als consells socials sobre la supervisió del rendiment dels serveis a càrrec seu (art. 14 LRU). El desplegament normatiu d'aquesta competència correspon a les comunitats autònomes, en virtut del mateix criteri abans desplegat.

Juan Carlos Gavara de Cara

Sentència 236/1991, de 12 de desembre. Conflictes positius de competència 44/1986, 48/1986, 49/1986, 50/1986, 64/1986 i 1602/1988 (acumulats). Van ser promoguts, respectivament, pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, pel Govern basc i per la Junta d'Andalusia en relació amb diversos preceptes dels reials decrets 1616/1985, d'11 de setembre, 1617/1985, d'11 de setembre, 1618, d'11 de setembre, i 579/1988, de 10 de juny, tots relatius al control metrològic.

Ponent:
Eugenio Díaz Eimil

La discussió de fons en aquesta Sentència se situa en els mateixos termes que en

la STC 100/1991, de 13 de maig, que declarà inconstitucionals alguns preceptes de la Llei 3/1985, de 18 de març, de metrologia, en funció d'un repartiment constitucional en aquest àmbit que attri-

buïa a l'Estat la competència per a la legislació (que quedava constituïda pels actes normatius) i la competència executiva a les comunitats autònomes que així ho haguessin assumit en els seus respectius estatuts d'autonomia (com la Generalitat de Catalunya —*vid.* art. 11.5 de l'Estatut—). Seguint aquest mateix fil argumental, les comunitats autònomes impugnants centren les seves alegacions en els següents punts: *a)* Molts dels actes reglats pels reials decrets, la competència per a l'execució dels quals s'atribueix a òrgans estatals, són de caire executiu, no podent el Govern estatal reservar l'execució d'aquests actes a òrgans situats dins de la seva òrbita, ja que són les comunitats autònomes impugnants les úniques que tenen competència per dur-los a terme en els seus territoris; *b)* Les competències estatals en matèria de relacions internacionals (art. 149.1.3 CE) i en matèria de comerç exterior (art. 149.1.10 CE) no són un fonament jurídic vàlid per a l'alteració de tot el sistema constitucional de repartiment competencial (com ja havia dit el mateix TC, entre altres, a la STC 125/1984); *c)* L'art. 149.1.1 CE no és un fonament acceptable en aquest cas perquè solament contempla activitats normatives i estem davant d'activitats purament executives. A més, la Generalitat de Catalunya impugna l'exclusió de la llengua catalana del Registre de Control Metrològic, ja que, d'acord amb la Constitució i l'Estatut d'Autonomia, es tracta d'una llengua oficial al territori de Catalunya.

Conseqüentment el *petitum* de les comunitats autònomes impugnants se centra en la declaració de la inaplicabilitat d'aquests preceptes dins dels seus territoris respectius.

De la seva banda, l'advocat de l'Estat fonamenta la seva argumentació en les següents qüestions: *a)* L'Estat té competència per dictar el Reial Decret impug-

nat perquè es tracta de l'exercici d'una competència normativa que ningú no qüestiona; *b)* Encara que reconeix que algunes de les activitats objecte de la controvèrsia són de caràcter executiu, cal tenir present que en el fons els actes de control metrològic tenen una naturalesa *quasi-normativa*, i, per tant, la intervenció estatal està legitimada des del punt de vista competencial; *c)* L'Estat té atribuïda la competència per a la regulació de les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals (art. 149.1.1 CE), per garantir la unitat del mercat (art. 139.2 CE) i també per regular el comerç exterior (art. 149.1.10 CE); *d)* Estem davant d'actes amb transcendència supracomunitària ja que, tot i que aquests actes poden situar-se en molts casos en el territori concret d'una comunitat autònoma, poden tenir efecte més enllà d'aquest territori. Tots aquests arguments el porten a defensar la competència estatal per dur a terme les activitats de control metrològic objecte de la controvèrsia, ja que, segons ell, hi hauria un mandat constitucional que obligaria a l'existència d'un control metrològic uniforme a tot el territori estatal, cosa no més possible si aquest control el duu a terme un mateix òrgan (estatal) en tot el territori.

El Tribunal Constitucional accepta, en termes generals, les alegacions de les comunitats autònomes, recurrent, en la majoria dels casos, als arguments defensats a la STC 100/1991, de 13 de maig. Així, tots els preceptes que atribueixen a òrgans estatals activitats qualificables com a executives (no normatives) són declarats com a no aplicables als territoris de les comunitats autònomes impugnants, ja que la competència, en aquests casos, correspon a les comunitats autònomes recurrents, romanent només la legis-

lació dins de l'àmbit competencial estatal. A més, el Tribunal rebutja els arguments competencials que no es basen en l'article 149.1.12 CE, és a dir, no accepta una interpretació extensiva de la competència estatal en matèria de relacions internacionals, ni en matèria de comerç exterior, ni en l'àmbit de la igualtat de drets o de la unitat de mercat. També rebutja que l'entrada d'Espanya a la CE pugui ser un motiu jurídicament vàlid per a l'alteració del repartiment constitucional de competències. Així, l'Estat és

competent per «*trasponer directivas comunitarias*», però no per alterar la titularitat competencial dels actes d'execució. En canvi, el Tribunal no veu problemes constitucionals en l'exclusió del català del registre de control metrològic. L'argument que li serveix per salvar la validesa jurídica d'aquesta exclusió es basa en el fet que aquest registre es regeix per normes de Dret comunitari que no accepten el català com a llengua oficial.

Francesc Guillén

Sentència 13/1992, de 6 de febrer. Recursos d'inconstitucionalitat acumulats núm. 542/1988 i 573/1989, promoguts per la Generalitat de Catalunya contra determinats preceptes i partides pressupostàries de les lleis 33/1987, de 23 de desembre, i 37/1988, de 28 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per al 1988 i per al 1989, respectivament.

Ponent:

Álvaro Rodríguez Bereijo

L'origen de la controvèrsia se situa en sengles recursos d'inconstitucionalitat interposats per la Generalitat contra determinats preceptes de les lleis de pressupostos generals de l'Estat per al 1988 i per al 1989, respectivament.

Els motius d'impugnació són comuns als dos recursos, tramitats acumuladament i resolts de manera simultània pel Tribunal Constitucional en la Sentència 13/1992, de 6 de febrer, ara comentada.

Els fonaments jurídics dels recursos són subsumibles en dos blocs d'arguments:

1) Les partides pressupostàries impugnades preveuen fons destinats a subvencionar activitats diferents, configurades centralitzadament a favor d'òrgans estatals, malgrat projectar-se sobre matèries en les quals la competència executiva correspon a la Generalitat.

2) Altres previsions de despesa són

considerades també inconstitucionals, ja que malgrat haver-se configurat com a subvencions amb assignació territorial a favor de les comunitats autònomes, la seva aplicació resta condicionada a la celebració de convenis entre l'Estat i les comunitats autònomes, i es transformen d'aquesta manera unes competències exclusives de les comunitats autònomes en competències compartides.

Els dos blocs d'arguments esmentats incideixen de manera directa en el concepte d'autonomia d'aquelles comunitats que no gaudeixen de concert econòmic i afecten de manera substancial la capacitat de despesa de l'Estat o les possibilitats que aquest disposi dels seus fons per fomentar activitats, independentment de l'atribució de competències sobre el sector material sobre el qual es projecten les activitats subvencionades.

Els vicis d'inconstitucionalitat al·legats impliquen, d'una banda, la vulneració de l'ordre constitucional de distribució de competències i, d'altra banda, la

vulneració de l'autonomia financera de la Generalitat en el vessant de la despesa, amb la consegüent conculcació del sistema de finançament autonòmic vigent a l'Estat.

La doctrina fixada pel Tribunal Constitucional en la Sentència objecte de comentari és de cabdal importància per a l'articulació de les relacions financeres entre l'Administració central i les administracions autonòmiques, especialment en el que afecta l'establiment d'una política de subvencions amb càrrec als fons estatals, però referides a sectors materials atribuïts amb intensitat diversa a la competència de les comunitats autònomes.

En definitiva, el problema constitucional que es planteja en els recursos esmentats consisteix a determinar sota quina forma, condicions i requisits pot consignar, l'Estat, en els seus pressupostos generals, recursos financers destinats a àmbits d'actuació en els quals la competència material ha estat assumida per les comunitats autònomes.

En aquesta Sentència el Tribunal Constitucional reitera la jurisprudència ja exposada fragmentàriament sobre aquesta mateixa qüestió des del 1985, i afirma que l'exercici de l'activitat financera de l'Estat —com a capacitat per a l'ordenació i gestió dels ingressos i les despeses públiques—, s'ha de desenvolupar d'acord amb l'ordre competencial articulat en la Constitució.

Consegüentment, la subvenció no és un concepte que delimiti competències, ni el sol fet de finançar no pot convertir-se en un nucli que atregui tota la competència sobre els diversos aspectes a què pugui donar lloc l'activitat finançada, ja que la facultat de la despesa pública en mans de l'Estat «no és un títol competencial autònom que pugui desconèixer, desplaçar o limitar les competències materials que corresponen a les comunitats

autònomes, d'acord amb la Constitució i els estatuts d'autonomia» (fj. 4).

En conseqüència, l'exercici de competències estatals annex a la despesa o a la subvenció només es justifica en els casos en què, per raó de la matèria sobre la qual opera la despesa o la subvenció, l'Estat té atribuïdes competències per disposició de la Constitució o dels estatuts.

De tot allò es deriva que l'Estat no pot condicionar les subvencions o determinar-ne la finalitat més enllà de les seves competències de planificació i coordinació, competències que es veuran extralimitades si l'especificació de la destinació de les subvencions es fa amb tal grau de concreció i de detall que impedeixi a les comunitats autònomes desenvolupar una política pròpia en el sector subvencionat (fj. 4).

Reconeix, el Tribunal Constitucional, que la utilització del poder de despesa de l'Estat pot afectar tant l'autonomia financera com l'autonomia política de les comunitats autònomes. Per tant, el respecte a aquestes dues vessants de l'autonomia constitueix un límit al poder de despesa de l'Estat (fj. 7).

En congruència amb aquest raonament, el Tribunal Constitucional declara que el repartiment territorial de les subvencions per a la seva gestió descentralitzada per les comunitats autònomes és la tècnica més ajustada al model d'Estat de les autonomies dissenyat per la Constitució, de manera que en aquelles matèries en què l'Estat no invoqui cap títol competencial les assignacions econòmiques s'han d'atribuir directament i incondicionada a les comunitats autònomes com un recurs financer més de la hisenda autonòmica.

Ultra les consideracions generals esmentades, les partides pressupostàries impugnades afecten fonamentalment els àmbits de la sanitat, l'ensenyament i l'agricultura. El Tribunal Constitucional

efectua una declaració d'inconstitucionalitat d'alguna d'aquestes partides (fj. 12 i 13) sobre la base dels arguments comentats. No obstant això, cal remarcar que la declaració d'inconstitucionalitat no produeix en aquest cas un efecte anul·lador dels preceptes pressupostaris ni de les subvencions concedides, atès que «l'anul·lació d'aquestes partides podria implicar greus perjudicis i pertorbacions... en afectar situacions jurídiques consolidades i en particular la política econòmi-

ca i financera de l'Estat» (fj. 17). Afirma, l'alt Tribunal, que, vistes aquestes circumstàncies, «la pretensió de la Generalitat de Catalunya pot estimar-se satisfeta mitjançant la declaració d'inconstitucionalitat d'aquelles partides pressupostàries que han envaït les seves competències... limitant els efectes d'aquesta declaració als exercicis pressupostaris futurs, posteriors a la data de publicació de la Sentència en el *BOE*» (fj. 17).

Imma Folchi

Sentència 35/1992, de 23 de març. Conflicte positiu de competència 1154/1985, promogut per la Generalitat de Catalunya, en relació amb el Reial Decret 1348/1985, d'1 d'agost, pel qual s'aprova el Reglament d'ordenació de l'assegurança privada.

Ponent:

Luis López Guerra

El reglament impugnat és desenvolupament de la Llei 33/1984, d'ordenació de l'assegurança privada, la qual també ha estat objecte d'un conflicte de competència, resolt pel Tribunal a la STC 86/1989. El nucli de la qüestió és la declaració que fa com a bàsics de diversos preceptes del Reglament la seva disposició final primera, en els seus tres primers apartats. Considera, el Tribunal, que, a part de tenir sempre present que les bases no han de deixar sense contingut les competències autonòmiques, en cas que existeixi una llei que fixi la matèria bàsica, el Reglament no pot ampliar-la més enllà del previst a la llei. Això es concreta en el fet que el Reglament no pot considerar bàsics els seus preceptes que no siguin reproducció de preceptes bàsics continguts a la llei o compliment d'una remissió expressa feta per aquests últims. El Tribunal aplica aquest criteri per afirmar el caràcter bàsic dels preceptes reglamentaris que el respecten, i el caràcter no

bàsic dels que no ho fan, que no poden ser més que supletoris respecte de la legislació de les comunitats autònomes amb competències normatives en la matèria, tal com va precisar la STC 86/1989 (fj. 14). Amb aquest raonament, el Tribunal declara parcialment inconstitucional el tercer apartat de la disposició final primera del Reglament, en la mesura en què declara bàsics preceptes que, segons el criteri del Tribunal, no ho són.

També es discuteix l'apartat quart de la disposició final primera del Reglament, el qual, segons el Tribunal —que pren la mateixa decisió que a la STC 86/1989 (fj. 8)—, en reconèixer, a les comunitats autònomes que tinguin competència en matèria d'assegurances, determinades facultats d'execució en la matèria, no està negant que les comunitats autònomes puguin tenir competències de desenvolupament normatiu, sinó que està negant el caràcter bàsic d'aquestes competències executives.

El magistrat Rubio Llorente, en el seu vot particular, rebutja el criteri de la majoria per admetre preceptes bàsics en el Reglament. Per a ell, una habilitació ge-

neral a la potestat reglamentària feta per la llei ha d'equivaler a la remissió expressa per un precepte de la llei, controlant-se, això sí, que els preceptes reglamentaris siguin determinacions accessòries i complements indispensables de la regulació legal bàsica. També opina

Rubio Llorente que el Tribunal no ha aplicat coherentment el seu propi criteri, ja que en aquest cas hauria admès com a bàsics molts més preceptes del Reglament impugnat.

Jordi Freixes

Sentència 36/1992, de 23 de març. Conflicte positiu de competència 17/1986, contra l'Ordre de 17 de juliol de 1985 del Conseller del Departament d'Economia i Hisenda del País Basc sobre valors aptes per a la cobertura tècnica d'entitats d'assegurances.

Ponent:

Luis López Guerra

En aquesta Sentència, el Tribunal assumeix les dues objeccions de l'advocat de l'Estat enfront de l'Ordre impugnada, i procedeix a anul·lar-la.

En primer lloc, l'Ordre és inconstitucional perquè envaeix la competència estatal sobre «normes per resoldre els conflictes de lleis» de l'art. 149.1.8 CE. Aquesta ordre delimita el seu àmbit d'aplicació en funció d'un únic punt de connexió: el domicili social en el País Basc de les entitats regulades, quan el legislador estatal havia exigít, per a l'aplicació del dret autonòmic sobre la matèria, el compliment d'aquest requisit i d'altres dos: que l'àmbit d'operacions de les entitats i la localització dels riscos assegurats es limitin al territori de la comunitat autònoma (triple punt de connexió declarat constitucional a la STC 86/1989).

En segon lloc, l'Ordre és inconstitucional perquè envaeix la competència estatal

sobre «bases de l'ordenació [de les] assegurances» de l'art. 149.1.11 CE, les quals també s'han de respectar en la regulació per les comunitats autònomes de les activitats asseguradores de les entitats de previsió social (encara que no en la regulació del seu règim jurídic estructural i funcional), tal com va establir la STC 86/1989 (fj. 7). L'Estat, mitjançant l'article 64.2.b del Reglament d'ordenació de l'assegurança privada, precepte declarat bàsic per la disposició final tercera del mateix Reglament, admet qualssevol valors mobiliaris de renda fixa o variable que cotitzin oficialment en borsa com a valors aptes per a la inversió de les provisions tècniques de les entitats asseguradores i de previsió social voluntària. En canvi, l'Ordre del País Basc exigeix que aquestes provisions tècniques siguin invertides en els valors inclosos en el seu annex, i en resulta una regulació més restrictiva que l'estatal, que és bàsica i per tant s'ha d'imposar.

Jordi Freixes

Sentència 37/1992, de 23 de març. Conflicte negatiu de competència 699/1986, contra la no adopció de mesures per part del Ministeri de l'Interior ni per part del Consell de Govern del Principat d'Astúries davant la sol·licitud d'indemnització de danys derivats de subministrament d'energia elèctrica.

Ponent:

Eugenio Díaz Eimil

D'acord amb els articles 68 i 69 de la seva Llei Orgànica, dos són els pressupòsits necessaris d'un conflicte negatiu de competència. En primer lloc, que les administracions implicades hagin dictat resolucions negatives o declinatòries de competència. La resolució, a més, haurà de ser expressa, i no mitjançant silenci administratiu, en el cas de la primera Administració sol·licitada. En segon lloc, que la negativa d'actuar per part d'ambdues es fonamenti en una diferent interpretació de normes de distribució competencial que componen el bloc de la

constitucionalitat d'acord amb l'article 69.2 de la LOTC. Quan ens trobem, en canvi, davant una qüestió fàctica, o fins i tot jurídica, vinculada en certa manera al sistema de distribució de competències, però la solució de la qual no requereixi una interpretació de regles competencials, no estarem davant una veritable controvèrsia competencial.

El Tribunal no reprèn aquesta doctrina ja assentada en la STC 156/1990 i les interlocutòries 142/89, 322/89 i 357/90, i es limita a constatar la manca del segon pressupòsit necessari per a l'existència d'un conflicte negatiu de competència.

Antoni Roig

Sentència 38/1992, de 23 de març. Conflicte positiu de competència núm. 986/86, promogut pel Govern basc en relació amb el Reial Decret 942/86, de 9 de maig, pel qual s'estableixen normes generals per a l'acompliment d'experimentacions educatives.

Ponent:

Carlos de la Vega Benayas

El recurrent considera que el règim experimental educatiu és competència de titularitat autònoma; a l'Estat, li correspon l'establiment de les condicions mínimes que han de complir les experimentacions educatives autònòmiques, el control del compliment d'aquestes condicions per mitjà de l'alta Inspecció i la decisió sobre la incorporació de les experimentacions al règim general.

El Reial Decret 942/1986 instaura un règim d'aprovacions estatals per a les experiències educatives i l'homologació d'estudis i títols per part del Ministeri

d'Ensenyament, com també els procediments per dur-lo a terme.

El Tribunal Constitucional considera que si l'Estat té competències respecte als ensenyaments mínims i a l'ordenació general del sistema educatiu, també cal admetre la mateixa competència en l'àmbit experimental, pel fet de ser consubstancial a qualsevol experimentació en afectar els ensenyaments mínims i l'ordenació del sistema educatiu. Aquestes competències de l'Estat no admeten un criteri de distinció sobre la base del règim ordinari o experimental de l'ensenyament.

Sobre la base de l'aplicació general d'aquest criteri, el Tribunal Constitucional considera que el Reial Decret no envaeix

les competències del País Basc en matèria d'ensenyament.

Com a punt concret que cal destacar de les argumentacions del Tribunal Constitucional, es poden assenyalar les al·legacions del Govern del País Basc, que considerava arbitrària la no-submissió del règim d'autoritacions estatals per als ensenyaments en règim especial a criteris previs i abstractament establerts, tal com succeeix en els ensenyaments en règim ordinari.

El Tribunal Constitucional considera, sobre aquest punt concret, que la natura-

lesa de les experimentacions, atès el plantejament de renovació del règim actual i de recerca que fan sobre noves possibilitats en l'àmbit educatiu, fa necessària una flexibilització en el judici d'oportunitat i la no-regulació apriorística de cada experimentació en particular. Això no implica que qualsevol actuació arbitrària en l'exercici de la competència d'autorització pugui ser controlada per la jurisdicció ordinària.

Juan Carlos Gavara de Cara

Sentència 44/1992, de 2 d'abril. Recurs d'inconstitucionalitat 614/86, promogut pel president del Govern contra determinats preceptes de la Llei 1/1986 del Parlament de Catalunya, de regulació de pesca marítima.

Ponent:

Miguel Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer

El conflicte afecta la delimitació de competències en matèria de pesca marítima i ordenació del sector pesquer. Tot i que els representants de l'Estat i de la Generalitat de Catalunya fan lectures molt distants de l'art. 149.1.19 CE i de l'art. 10.7 EAC, el Tribunal no entra a analitzar amb deteniment les al·legacions atès que, posteriorment a la formulació del recurs, en les Sentències 56/1989 i 147/1991 ja havia fixat les competències de l'Estat i de les comunitats autònomes en aquests àmbits i, per tant, en aquest cas es limita a resumir els criteris fixats i a aplicar-los als preceptes que s'impugnen de la Llei catalana 1/1986.

Els criteris del Tribunal, que constitueixen la *ratio decidendi* de la sentència i el fonament de la decisió, són: cal considerar competència exclusiva de l'Estat la pesca marítima en aigües exteriors, és a dir, la normativa que es refereix als cursos i les zones on es pot pescar (fons, caladors, distàncies, contingents), als pe-

ríodes en què es pot pescar (vedes, hores) i a la manera i els mitjans d'acompliment de l'activitat extractiva al mar (arts, mitjans de pesca); i, en canvi, cal considerar competència compartida (emanació de bases a càrrec de l'Estat i desplegament legislatiu i execució per la comunitat autònoma) l'ordenació del sector pesquer, títol que fa referència a la regulació del sector econòmic o productiu de la pesca, en tot allò que no sigui activitat extractiva directa, sinó organització del sector, incloent-hi la determinació dels qui poden exercir directament la pesca, les condicions que han de tenir aquests subjectes que integren el sector i la forma d'organització (condicions professionals dels pescadors i altres subjectes relacionats amb el sector, construcció de vaixells, registres oficials, confraries de pescadors, llotges de contractació i altres semblants).

L'aplicació d'aquests criteris, als quals s'afegeix la configuració de la matèria com a supracomunitària o de dimensió supracomunitària, ha de tenir com a conseqüència una concepció expansiva de les

competències estatals (és significatiu de contrastar els criteris actuals amb els que mantenia la Sentència 158/86), i una concepció singular o específica de la noció del que és bàsic en matèria de pesca,

en excloure's en aquest cas el criteri de regulació normativa uniforme i de vigència en tot l'Estat com a paràmetre per a la seva justificació.

M. G.

Sentència 45/1992, de 2 d'abril (BOE de 6 de maig de 1992). Recurs d'inconstitucionalitat núm. 365/1987, promogut per 57 diputats contra l'art. 12.2 de la Llei 8/1986 reguladora del règim electoral de la Comunitat balear.

Ponent:

Eugenio Díaz Eimil

Els recurrents al·leguen: *a)* que l'art. 12.2. de la Llei electoral balear, en atribuir un sol escó al Districte Electoral de Formentera, converteix el sistema proporcional en majoritari en contra del que disposa l'art. 152.1 CE (reproduït a l'art. 20.1 de l'Estatut balear); *b)* que l'esmentat article de la Llei balear atorga 12 escons a Eivissa i 13 a Menorca, malgrat que aquesta compta amb un cens significativament menor, la qual cosa implica una discriminació que vulnera l'art. 14 en relació amb el 23.2 CE.

El Tribunal no acull l'argument de la part estatal segons el qual la Llei autonòmica reproduceix la disposició addicional segona de l'Estatut i, per tant, el que es pretén és impugnar l'Estatut, pretensió deduïble només per via de l'autoqüestió. Tanmateix, de la identitat entre la regulació legal i l'estatutària, el Tribunal Constitucional en dedueix: *a)* que això contribueix a «*alejar la sospecha de una finalidad que carezca de una justificación objetiva*», i *b)* que la disposició addicional constitueix una interpretació autoritzada de l'abast de l'art. 20 EA i, per tant, és difícil pensar que el legislador que opta per reproduir-lo pugui estar actuant en contra de l'Estatut.

D'altra banda, s'assenyala que s'ha de

tenir en compte que l'art. 18.2 EA estableix tres consells insulars (Mallorca, Menorca, Eivissa-Formentera) als quals correspon el govern i l'administració de les Illes, i que estan compostos pels diputats del Parlament elegits en els quatre districtes electorals (Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera).

Pel que fa al fons de l'assumpte, el Tribunal té en compte anteriors pronunciaments (STC 40/1981, 75/1985 i 193/1989) on s'estableixen els principals criteris sobre la proporcionalitat. Aquests són: que, la representació proporcional, només ho pot ser imperfectament; que la proporcionalitat és més aviat una orientació o un criteri tendencial; i que el legislador, en la seva llibertat de configuració, pot introduir correccions dins de les variants del sistema. D'aquests criteris en dedueixen que és compatible «*el carácter globalmente proporcional de un sistema electoral con el hecho de que, atendiendo a circunstancias especiales, como puede ser la condición insular, haya que otorgar una representación específica y propia a una determinada población*» (f). 4). Això justifica que a Formentera «*por su escasa importancia demográfica e incluso por las necesidades derivadas del propio carácter proporcional del sistema se le asigne un escaño*». El recurs és doncs desestimada.

Enric Fossas

Sentència 57/1992, de 9 d'abril. Conflicte positiu de competència 97/1986, promogut pel Govern de l'Estat en relació amb el Decret 79/1986 de la Generalitat de Catalunya, de mesures de regulació de l'esforç de pesca al litoral d'aquesta comunitat autònoma.

Ponent:

Miguel Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer

El conflicte afecta la pesca marítima i l'ordenació del sector pesquer. El Tribunal reitera els criteris que va fixar en les sentències 56/1989, 147/1991 i 44/1992.

A partir dels criteris que fixen les sentències anteriors, el Ple delimita el títol competencial al qual afecta el decret recorregut, tot assenyalant que, encara que la seva finalitat forma part de la matèria de pesca marítima (art. 149.1.19 CE), pel que fa al recurs natural i la seva activitat extractiva, a l'objecte i al contingut s'ha d'incloure en l'ordenació del sector pesquer, la qual cosa implica la competència de l'Estat per emanar la legislació bàsica i fixar els termes als quals s'ha de sotmetre el desplegament i l'execució autonòmica de les bases.

En relació amb la noció de bases en

ordenació del sector pesquer, el Tribunal reitera la doctrina expansiva de la Sentència 147/1991: en aquesta matèria (de dimensió supracomunitària) cal assegurar la creació d'un marc normatiu unitari d'aplicació en tot el territori de l'Estat, la qual cosa impedeix que es puguin fer compartiments estancs en el territori de cada Comunitat que impossibilitin una ordenació unitària del sector d'acord amb les possibilitats extractives i la preservació necessària del recurs natural; des d'aquesta perspectiva, l'ampliació de l'àmbit de la competència bàsica, a causa de la incidència que té en la protecció del recurs natural, implica una limitació clara de les competències autonòmiques de desplegament legislatiu i execució. L'àmbit de la norma bàsica, conclou, s'estén allà on calgui assegurar, d'una manera unitària, la limitació de les possibilitats extractives del calador nacional.

M. G.

Sentència 67/1992, de 30 d'abril. Conflicte positiu de competències relatiu a una resolució de la Direcció General d'Indústria de la Comunitat Autònoma de Madrid, per la qual s'autoritza i es declara d'utilitat pública un projecte d'ampliació d'unes instal·lacions elèctriques.

Ponent:

Eugenio Díaz Eimil

L'objecte d'aquest conflicte de competències és dirimir quina instància territorial és la competent per autoritzar un projecte d'ampliació d'unes instal·lacions elèctriques, com també declarar-ne la utilitat pública. Tant la representació de l'Estat com la de la Comunitat Autònoma de Madrid al·leguen els mateixos tí-

tols competencials per defensar la seva pretensió (els art. 149.1.22 CE i 27.5 EACAM), però per arribar a conclusions diferents. L'Estat afirma que és competent per autoritzar projectes d'instal·lacions elèctriques quan l'aprofitament de l'energia elèctrica que aquestes produeixin afecti altres comunitats autònomes o el seu transport depassi l'àmbit territorial de la comunitat on s'hagi produït. La Comunitat Autònoma de Madrid afirma

que és la competent pel fet de no coincidir una de les dues condicions.

El Tribunal considera que el problema jurídic que es planteja és una qüestió ja resolta per la STC 12/1984 i la STC 119/1986, les quals, de manera categòrica, van establir que d'acord amb el bloc de la constitucionalitat en la matèria autorització d'instal·lacions elèctriques, és competència exclusiva de l'Estat la seva autorització quan el seu aprofitament afecti una altra comunitat o el transport depassi el seu àmbit territorial: «*basta que en relación a cualquier instalación o línea de transporte se dé*

una de las dos condiciones enunciadas para que la competencia de autorización sea estatal».

El Tribunal finalment afirma que aquest cas està fora de discussió pel fet que part d'aquestes instal·lacions estan incloses en el sistema elèctric nacional (Llei 49/1984, de 2 de desembre) i, a més, perquè desenvolupen funcions supracomunitàries i, en conseqüència, és evident que corresponen a l'Estat les autoritzacions administratives sobre aquestes instal·lacions elèctriques.

Amadeu Farré i Morell

Sentència 68/1992, de 30 d'abril. Conflicte positiu de competència 1960/91, promogut pel Govern de l'Estat en relació amb el Decret de la Junta de Galícia 262/91, pel qual s'aprova el Reglament de l'activitat pesquera i de les arts i aparells permissibles a Galícia.

Ponent:

Miguel Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer

Vot particular:

Álvaro Rodríguez Bereijo, al qual s'adhereix Eugenio Díaz Eimil

El conflicte es limita a l'article 84 del Decret, que estableix que determinades embarcacions hauran de deixar la seva activitat i romandre a la seva base com a mínim des de les zero hores del dissabte fins a les vint-i-quatre hores del diumenge. El promotor del conflicte al·lega que aquesta regulació gallega envaeix les competències estatals en matèria de pesca marítima, de legislació laboral i d'ordenació del sector pesquer. Per la seva banda, la Junta de Galícia entén que és ordenació del sector pesquer el desplegament de la normativa bàsica estatal en la matèria, el contingut de la qual no contradiu.

Bo i reiterant doctrina anterior (sentències 56/1989, 147/1991, 44/1992 i 57/1992), la majoria del Ple considera

que la matèria afecta l'ordenació del sector pesquer, i que la normativa gallega es redueix a determinar, a concretar, l'extensió del descans obligatori, la qual cosa forma part de les facultats de desplegament de la normativa estatal bàsica, atès que es limita a la localització del descans obligatori, tot respectant la determinació estatal sobre aquest descans.

El vot particular discrepant considera que l'article recorregut afecta la matèria de pesca marítima i que, per tant, la seva regulació és competència estatal. La discrepància s'argumenta en el fet que la finalitat del precepte és la protecció dels caladors gal·lescs enfront de les activitats de sobrepesca i que el que de fet es fa és establir un període o una modalitat de veda, la qual cosa és matèria de pesca marítima i competència estatal exclusiva d'acord amb les sentències 147/1991 i 44/1992.

M. G.

Sentència 74/1992, de 14 de maig. Conflicte positiu de competències relatiu a una resolució de la Direcció General d'Indústria i Energia de la Diputació General d'Aragó per la qual s'autoritza i aprova el projecte d'ampliació d'una central hidroelèctrica.

Ponent:

Francisco Rubio Llorente

L'objecte d'aquest conflicte de competències és determinar quina Administració és la competent per autoritzar i aprovar un projecte d'ampliació d'una central hidroelèctrica. Ambdues parts coincideixen a al·legar els articles 149.1.22 CE i 36.1.b EACAA per fonamentar la seva pretensió, com també la STC 12/84, però arriben a conclusions diferents tot reproduint els mateixos arguments que ja hem exposat en el comentari a la STC 67/1992.

El Tribunal considera que l'únic tema rellevant d'aquest conflicte és si l'energia produïda a la central és transportada fora de la Comunitat Autònoma on s'ha produït o si incideix en un aprofitament extracomunitari d'aquesta energia.

A més, la representació de l'Estat cita un informe del Ministeri d'Indústria i Energia com a argument per fonamentar que tècnicament aquesta central hidro-

elèctrica té repercussions extracomunitàries d'acord amb l'actual sistema d'explo-tació del sistema elèctric.

El Tribunal considera que no li correspon entrar a valorar la solidesa tècnica d'aquesta opinió; però que és evident que el Tribunal «no puede aceptar que el simple criterio de un órgano de la Administración del Estado, no explicitado en norma alguna con rango legal y que, en consecuencia, no ha podido ser ni debatido en las Cortes Generales, ni objeto de impugnación por parte de las Comunidades Autónomas, se erija, integrando lo dispuesto en el artículo 149.1.22 CE, en criterio de delimitación competencial entre éstas y el Estado».

Finalment, i atès que el Tribunal entén que el transport de l'energia produïda per la Central no surt de l'àmbit territorial de la Comunitat Autònoma i que és consumida íntegrament *in situ*, declara que la competència és de la Comunitat Autònoma d'Aragó.

Amadeu Farré i Morell

Sentència 79/1992, de 28 de maig, que resol una sèrie de conflictes de competència acumulats plantejats pel Govern basc, el Consell executiu de la Generalitat de Catalunya i el Govern de l'Estat contra un conjunt de disposicions normatives que articulen la concessió de certs ajuts econòmics als agricultors i ramaders, amb fons procedents del Fons Europeu d'Orientació i Garantia Agrícola (FEOGA), Secció Garantia, de la Comunitat Europea.

Ponent:

Álvaro Rodríguez Bereijo

En tots aquests conflictes es discuteix la competència de l'Estat o de les comunitats autònomes litigants, ja sigui per adoptar les disposicions d'instrumentació

dels ajuts en desenvolupament o l'aplicació del dret comunitari europeu, ja sigui, i sobretot, per realitzar-ne les operacions de gestió i pagament en consideració a les sol·licituds presentades per llurs possibles beneficiaris.

L'argumentació del Tribunal parteix

d'una sèrie de premisses generals que la fonamenten: en primer lloc, es tracta de resoldre un conflicte positiu de competències, l'objecte del qual és constituït per normes internes de l'Estat i de les comunitats autònomes; en conseqüència, haurà de ser resolt exclusivament d'acord amb les normes constitucionals i estatutàries de distribució de competències. En segon lloc, l'execució dels Convenis i Tractats Internacionals, en allò que afectin les matèries atribuïdes a les competències de les comunitats autònomes, no és una atribució d'una competència nova, diferent de la que en virtut d'altres preceptes ja ostenta la comunitat autònoma (així també a la STC 252/1988); l'Estat, per tant, no pot emparar-se per principi en la seva competència exclusiva sobre les relacions internacionals (art. 149.1.3 CE) per estendre el seu àmbit competencial a tota activitat que constitueixi desenvolupament, execució o aplicació dels convenis i tractats internacionals i, en particular, al Dret derivat europeu. Per tant, i en tercer lloc, l'execució del Dret comunitari correspon a qui materialment ostenta la competència segons les regles de dret intern.

Partint d'aquestes premisses l'argumentació del Tribunal continua amb una interpretació sistemàtica dels preceptes interns corresponents de repartiment competencial. Tots els conflictes que el Tribunal examina es refereixen a la matèria d'agricultura i de ramaderia, matèria sobre la qual tant l'art. 10.9 EAPB com l'art. 12.1.4 EAC atribueixen a ambdues comunitats autònomes competències exclusives, si bé «d'acord amb l'ordenació general de l'economia...», o amb «les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general...», incisos que es relacionen amb la competència que l'art. 149.1.13 CE reserva a l'Estat sobre les bases i la coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica. Tant l'Estat com

les comunitats autònomes tenen, per tant, atribuïdes competències sobre aquesta matèria.

En aquest marc normatiu el supòsit que es planteja presenta, segons el Tribunal Constitucional, moltes similituds amb aquells conflictes de competència que tenen per objecte disposicions de l'Estat relatives a la concessió d'ajuts econòmics o subvencions als agricultors i als ramaders. Els criteris generals per a la solució d'aquests conflictes, els ha recapitulat, el Tribunal, en la recent Sentència 13/1992, on es recorda el següent: primer, que agricultura i ramaderia és una competència específica de les comunitats autònomes (com la del País Basc i Catalunya), i l'Estat pot intervenir en virtut de les seves competències generals sobre l'ordenació general de l'economia. Això implica que l'Estat pot regular les condicions d'atorgament dels ajuts fins allà on ho permeti la seva competència genèrica, bàsica o de coordinació, però sempre que deixi un marge a les comunitats autònomes, almenys per desenvolupar i completar la regulació de les condicions d'atorgament dels ajuts i la seva tramitació. I, segon, la gestió dels fons destinats al foment de les activitats del sector consignats en els Pressupostos Generals de l'Estat correspon, per regla general, a les comunitats autònomes, la qual cosa implica que han de ser distribuïts entre elles d'acord amb criteris objectius o mitjançant convenis, sense consignar-los a favor de cap organisme intermediari. Aquesta regla només podria ser exceptuada quan resulti imprescindible per assegurar la plena efectivitat dels ajuts dintre de l'ordenació bàsica del sector i per garantir iguals possibilitats d'obtenció i fruïment per part dels seus destinataris potencials en tot el territori nacional; aleshores la gestió dels fons se centralitzaria en un òrgan de l'Administració de l'Estat o un organisme dependent d'aques-

ta. En tot cas, la procedència d'aquesta gestió centralitzada hauria d'estar raonablement justificada o deduir-se sense esforç de la naturalesa i del contingut de la mesura de foment de la qual es tracta.

Aquests criteris generals són els que aplica el Tribunal Constitucional per resoldre els conflictes plantejats, però els adequa a les peculiaritats que el present cas planteja. Aquestes peculiaritats afecten, en primer lloc, les competències per regular les condicions d'atorgament de les subvencions i la seva tramitació. En els casos presents, la regulació de les condicions d'atorgament d'ajuts i d'altres aspectes procedimentals es contenen ja en els reglaments comunitaris que les disposicions objecte de conflicte pretenen desenvolupar. En ser, els reglaments comunitaris, normes d'aplicació directa, el marge per a una normativa complementària es molt estret i es limitarà, per regla general, a prescripcions d'ordre organitzatiu i procedimental, que resulten necessaris per instrumentar la concessió i el pagament dels ajuts en cada Estat. Només en comprades ocasions els reglaments comunitaris permeten, mitjançant una remissió a la normativa interna de cada Estat, que aquesta porti a terme el seu desenvolupament amb prescripcions de contingut substantiu. En tots aquests casos, quan la normativa de l'Estat no sigui només de transcripció de la comunitària, només tindrà aplicació directa, sense envair les competències de les comunitats autònomes en matèria d'agricultura i ramaderia, quan hagi de ser considerada normativa bàsica d'ordenació del sector, o bé quan l'existència d'una regulació comuna estigui justificada per raons de coordinació de les activitats de l'Estat i de les comunitats autònomes. Amb aquestes excepcions, doncs, considera el Tribunal que les comunitats autònomes poden adoptar les disposicions necessàries per complementar aquesta

normativa europea i regular les operacions de gestió que els corresponen, en el marc del Dret europeu i de les normes estatals de caràcter bàsic o de coordinació.

Tot i arribar a aquesta conclusió, el Tribunal considera que des d'aquesta perspectiva no es priva, a l'Estat, de dictar també normativa de caràcter no bàsic; això seria possible a causa del principi de supletorietat; perquè si bé l'art 149.1.3 CE no és una clàusula universal atributiva de competències, sí que, en canvi, obre la possibilitat que l'Estat dicti normes innovadores de caràcter supletori, més enllà de la normativa bàsica, justament per garantir el compliment del Dret derivat europeu, funció que correspon a les Corts Generals o al Govern, segons els casos (art. 93 CE).

Pel que fa a la segona qüestió que es planteja, en el fons d'aquests conflictes, això és, la gestió administrativa dels ajuts, les peculiaritats dels supòsits que el Tribunal analitza es trobarien en el fet que els reglaments comunitaris assignen a l'Estat espanyol una quantitat d'ecus, global i màxima, de manera que, si les sol·licituds d'ajut superessin aquesta xifra, es faria necessari establir, bé un procediment de selecció de sol·licituds, o bé reduir proporcionalment la quantia dels ajuts a atorgar a cada agricultor o ramader sol·licitant. Per això, en opinió del Tribunal, quedaria justificat, en aquests casos concrets que analitza, per raons de coordinació (art. 149.1.13 CE) centralitzar en un òrgan de l'Administració o en un organisme que en depengui la resolució dels expedients d'atorgament d'ajuts, sens perjudici de la desitjable col·laboració de les comunitats autònomes en la definició dels criteris de selecció. Ara bé, que la resolució centralitzada estigui justificada no implica que ho estiguin la resta de les operacions de gestió. Aquestes han de ser dutes a terme per l'Adminis-

tració autonòmica, perquè no impedeixen ni dificulten en elles mateixes l'eficàcia dels ajuts, ni perjudiquen la igualtat dels sol·licitants, ni comporten cap risc que se sobrepassi la quantia global màxima dels recursos assignats.

D'acord amb els raonaments anteriors el Tribunal resol, punt per punt, els conflictes acumulats en aquest procés constitucional. En la decisió fa una estimació parcial dels diversos recursos i en delimita l'abast tal i com ja ho ha fet en altres

decisions (STC 75/1989 i 13/1992) en el sentit de reconèixer la titularitat de les competències corresponents, però no d'anul·lar les normes que les han transgredides. L'anul·lació d'aquestes normes podria, en opinió del Tribunal, implicar greus perjudicis i perturbacions als interessos generals afectant situacions jurídiques consolidades i les relacions financeres de l'Estat amb la Comunitat Europea.

Mercè Barceló

Sentència 90/1992, d'11 de juny (BOE de 15 de juliol de 1992). Recursos d'inconstitucionalitat acumulats 809/1986 i 825/1986, promoguts pel Consell Executiu de la Generalitat i el Parlament de Catalunya contra determinats articles de la Llei 13/1986, de 14 d'abril, de foment i coordinació general de la investigació científica i tècnica.

Ponent:

Carlos de la Vega Benayas

Tres són les alegacions principals que fan els recurrents: *a*) la Llei estatal no és pròpiament una llei de «foment i coordinació general» sinó una llei d'ordenació i planificació que margina l'activitat de les comunitats autònomes i excedeix el títol competencial de l'art. 149.1.15 CE. Se sosté que no és aplicable a la «investigació» el règim d'indistinció propi del foment de la «cultura», i que la «coordinació» prevista no és tal perquè l'òrgan *ad hoc* creat per la Llei (*Consejo General de la Ciencia y de la Tecnología*) assumeix funcions només consultives, mentre que les funcions decisòries i executives del Pla nacional corresponen a la Comissió Interministerial de Ciència i Tecnologia, en la qual no participen les comunitats autònomes; *b*) que tots els organismes executius de la investigació es converteixen en serveis intraspessables i les comunitats autònomes han de crear nous centres amb els seus propis recursos; *c*) que l'habilita-

ció del Ministeri per regular la «participació» de científics i societats en el Consell Internacional d'Unions Científiques o altres comissions (DA cinquena) vulnera l'art. 9, apartats 7 i 24 de l'EAC.

El Tribunal analitza el règim competencial de la matèria «investigació científica i tècnica» i afirma d'entrada el paral·lelisme entre els art. 149.1.15 i 148.1.17 CE, que possibilita, com en la matèria «cultura», un règim competencial en termes de concurrència de les instàncies estatal i autonòmica. El «foment» de l'art. 149.1.15 CE «engloba a todas aquellas medidas encauzadas a la promoción y avance de la investigación, entre las que, sin duda, deben también incluirse las de carácter organizatorio y servicial que permitan al titular de la competencia crear y mantener unidades y centros dedicados al desarrollo y divulgación de las tareas investigadoras». El títol inclou «potestades, tanto de orden normativo como ejecutivo, para el pleno desarrollo de la actividad de fomento y promoción, sin que ésta quede circunscrita al ejercicio de potestades ejecutivas» (fj. 2). Pel que

fa a la coordinació, el Tribunal reitera la seva doctrina segons la qual aquesta competència «no puede llegar a tal grado de concreción y desarrollo que deje vacías de contenido a las correspondientes competencias de las Comunidades Autónomas, y que para hacer efectiva esa coordinación deben adoptarse las medidas necesarias y suficientes para lograr la integración de la diversidad de las partes o subsistemas en el conjunto o sistema». Tanmateix, es puntualitza que «la determinación de los medios, cauces y fórmulas para alcanzar este objetivo integrador de la pluralidad de acciones resultantes del ejercicio de un conjunto de competencias en régimen de concurrencia, presenta un muy amplio margen de apreciación y decisión que, en principio, so-

lo al titular de la competencia de coordinación corresponde» (fj. 2). A partir d'aquesta definició del règim competencial, s'analitza la regulació que fa la llei estatal, i s'arriba a la conclusió que aquella no condiciona ni interfereix la competència de la Generalitat. S'admet tanmateix que «el ejercicio de la competencia estatal (...) pudiera haberse plasmado en la previsión normativa de fórmulas y medios distintos» (fj. 3). Segons aquella mateixa doctrina se sosté que la competència estatal «sí ampara el mantenimiento de la titularidad estatal de los centros de investigación». Els recursos són, per tant, desestimats.

Enric Fossas

Sentència 91/1992, d'11 de juny. Conflicte positiu de competències plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contra el darrer paràgraf de l'apartat sisè i l'apartat vuitè de la Resolució de la Direcció General de la Producció agrària del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, de 24 de juliol de 1987, per la qual es normen determinats aspectes sobre ajuts a la utilització de llavors controlades oficialment.

Ponent:

Fernando García-Mun y González-Regeral

Els apartats recorreguts de la Resolució citada instrumenten el procediment de sol·licitud i d'obtenció d'uns crèdits subvencionats destinats als agricultors i a les empreses dedicades a la manipulació de llavors, amb el fi de fomentar l'ús de llavors de qualitat. En concret, l'apartat sisè, darrer paràgraf, de la Resolució disposa que les entitats financeres a les quals s'hagi sol·licitat un crèdit dels que se subvencionen sobre la base de la Resolució, lliuraran al sol·licitant del crèdit destinat a l'adquisició de llavors un document visat per l'Institut Nacional de Llavors i Plantes de Viver que serà posat a disposició del productor de llavors per-

què aquest pugui fer efectiu l'import de la compra-venda coberta amb el crèdit subvencionat. D'aquesta manera, a través d'aquesta operació de visat, l'Estat efectuaria el control que la compra-venda correspon, efectivament, a llavors oficialment controlades. L'apartat vuitè de la Resolució objecte de conflicte atribueix a l'Estat dues facultats més: d'una banda, la d'incoació d'expedients sancionadors, i de l'altra, la de sanció. La Generalitat no discuteix, en canvi, que l'Estat pugui regular subvencions en matèria d'agricultura i, per això, no impugna la resta de normes de la Resolució.

El conflicte es planteja, doncs, entorn a qui corresponen aquestes funcions en matèria d'agricultura que la Resolució citada regula, i que normativament se situarien en el marc dels articles 148.1.7

de la CE (competències de les comunitats autònomes en agricultura i ramaderia) i 12.1.4 EAC (competència exclusiva de la Generalitat en matèria d'agricultura i ramaderia, d'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat); i com a normativa complementària, el Reial Decret 2033/1983, de 29 de juny, de traspass de serveis de l'Estat a la Generalitat en matèria de producció i comerç de llavors i plantes de viver i el Conveni de col·laboració, d'11 d'octubre de 1984, signat entre l'Institut Nacional de Llavors i Plantes de Viver i la Direcció General de Producció i Indústries Agroalimentàries de la Generalitat de Catalunya.

En reiterada jurisprudència (STC 95/1986, 96/1986, 201/1988, 145/1989, 13/1992, i 79/1992) el Tribunal Constitucional ha deixat establertes les línies generals de la seva doctrina pel que fa al repartiment competencial en matèria d'agricultura. El Tribunal ha anat considerant que en matèria d'agricultura, i en relació amb Catalunya, l'Estat només pot intervenir en virtut de les seves competències sobre l'ordenació general de l'economia; cosa que significa que l'Estat pot regular les condicions d'atorgament dels ajuts fins allà on ho permeti la competència genèrica, bàsica o de coordinació, però sempre que deixi un marge a les comunitats autònomes, si més no per desenvolupar i completar la regulació de les condicions d'atorgament dels ajuts i llur tramitació. Quant a les activitats de gestió o d'execució d'aquestes mesures d'ajut, el Tribunal ha establert, en les sentències citades, que han de correspondre per regla general a les comunitats autònomes amb competència en la matèria, incloses les activitats de verificació i control del compliment de les condicions a què se sotmeti l'atorgament dels ajuts per part dels seus beneficiaris. I considera

el Tribunal que aquesta regla només podrà ser exceptuada quan la gestió centralitzada per un òrgan de l'Administració de l'Estat, o un organisme que en depengui, resulti imprescindible per assegurar la plena efectivitat dels ajuts dintre de l'ordenació bàsica del sector i per garantir les mateixes possibilitats d'obtenció o fruïment per part dels seus destinataris potencials en tot el territori nacional.

Recorda també el Tribunal que, com ja ha establert en nombroses ocasions (STC 39/1982, 144/1985, 179/1985, 95/1986, 146/1986), la subvenció no és un títol autònom atribuït de competències i que el fet de finançar no pot erigir-se en nucli que atregui tota competència sobre els diversos aspectes a què pot donar lloc l'activitat de finançament.

En aplicació d'aquesta jurisprudència al cas que ara es planteja, el Tribunal resol a favor de la competència de la Generalitat. Considera, pel que fa a la discussió de la titularitat competencial de les facultats que atribueix l'art. 6, darrer paràgraf, de la Resolució, que la facultat de control —car la competència de verificació o certificació compleix una finalitat de control— a favor d'un organisme autònom de l'Estat interferiria la competència exclusiva en matèria d'agricultura que la Constitució i l'Estatut estableixen a favor de la Generalitat, ja que aquesta és, efectivament, una operació de caràcter executiu destinada a l'aplicació de la disposició reguladora dels ajuts; a més el Tribunal reforça aquests arguments sobre la base del Reial Decret 2033/1983, citat anteriorment, on es reconeix la competència de la Generalitat per efectuar les operacions de certificat de llavors i plantes de viver i la competència sancionadora en la matèria, i sobre la base del Conveni de col·laboració també citat, on s'estableix que la Generalitat de Catalunya es farà càrrec de totes les operacions

precises per a la certificació de les llavors i les plantes de viver (fj. 2).

Pel que fa a la impugnació de l'apartat vuitè on s'estableix la capacitat d'incoar expedients sancionadors i de sancionar a favor de l'Institut Nacional el Tribunal estima, també, una ingerència competencial per part de l'Estat en l'àmbit de les facultats de la Generalitat. Es tracta, en aquest cas, d'una facultat executiva de naturalesa sancionadora que derivaria de la competència de la Generalitat, concretada al Reial Decret 2033/1983 citat, de certificació de llavors controlades oficialment (fj. 3).

En la decisió el Tribunal declara, així,

la titularitat competencial de la Generalitat sobre les matèries determinades en l'apartat sisè, darrer paràgraf, i en l'apartat vuitè de la Resolució, però no declara amb caràcter general la nul·litat d'aquestes normes, sinó només la seva inaplicació en l'àmbit territorial de Catalunya (també ho féu a les STC 75/1989 i 13/1992 i 79/1992). D'aquesta manera, segons el Tribunal, ni es causa un greu perjudici ni pertorbació als interessos generals, ni s'invaliden les situacions jurídiques consolidades a l'empara d'aquesta normativa.

Mercè Barceló

1.3.2. PROCESSOS DAVANT EL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

A cura de Xavier Bonet i Frigola

Juliol de 1991

Qüestió d'inconstitucionalitat 947/1991, plantejada per la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, per suposada inconstitucionalitat de l'article 61.2, darrer incís, de la Llei General Tributària en la redacció que li dóna la disposició addicional trenta-unena de la Llei 46/1985, de 27 de desembre, per poder vulnerar els articles 14 i 31.1 de la Constitució (BOE 25-7-1991).

Qüestió d'inconstitucionalitat 1389/1991, plantejada per la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria, per suposada inconstitucionalitat de l'article 61.2, darrer incís, de la Llei General Tributària en la redacció que li donà la disposició addicional trenta-unena de la Llei 46/1985, de 27 de desembre, per poder vulnerar els articles 14 i 31.1 de la Constitució (BOE 25-7-1991).

Conflicte positiu de competència 1481/1991, plantejat per la Junta de Castella i Lleó, en relació amb els articles 2.1, 6.1, 6.2, 6.4, 7.3 i 8.1 de l'Ordre d'11 de març de 1991 del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, per la qual s'especifica el procediment de gestió d'ajudes previstes als Reglaments de la CEE números 4042/1989, 866/1990 i 867/1990, referents a la

millora de les condicions de comercialització i transformació dels productes de la pesca i agricultura, agrícoles i silvícoles (BOE 30-7-1991).

Conflicte positiu de competència 1540/1991, plantejat pel Consell de Govern de la Diputació General d'Aragó, en relació amb l'Ordre d'11 de març de 1991 del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, per la qual s'especifica el procediment de gestió de les ajudes previstes als Reglaments de la CEE números 4042/1989, 866/1990 i 867/1990, referents a la millora de les condicions de comercialització i transformació dels productes de la pesca i agricultura, agrícoles i silvícoles (BOE 30-7-1991).

Agost

Recurs d'inconstitucionalitat 1805/1991, plantejat pel President del Govern, contra els articles 1; 2.1 incís tercer; 2.2; 3.1; 4; 5; 6; 7; 8; 9; 15; 16; 17; 18; 19; 20 i 21 de la Llei del Parlament de Catalunya 7/1991, de 27 d'abril, de Filiació (BOE 20-8-1991).

Setembre

Conflicte positiu de competència 1637/1991, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'article 7 del Reial Decret

358/1991, de 15 de març, pel qual es reordena l'ONCE (BOE 24-9-1991).

Conflicte positiu de competència 1715/1991, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'article 1 i la disposició addicional primera del RD 557/1991, de 12 d'abril, sobre creació i reconeixement d'universitats i centres universitaris en tant que qualifiquen com a normes bàsiques determinats preceptes (BOE 24-9-1991).

Octubre

Conflicte positiu de competència 1960/1991, plantejat pel Govern en relació amb l'article 84 del Decret de la Junta de Galícia 262/1991, de 12 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament de l'Activitat Pesquera i de les Arts i Aparells de Pesca permissibles a Galícia (BOE 4-10-1991).

Qüestió d'inconstitucionalitat 1891/1991, plantejada per la Secció Quarta de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, per suposada inconstitucionalitat dels articles 4 i 5 de la Llei del Parlament de Catalunya 9/1984, de 5 de març, sobre Fires Comercials, per poder vulnerar els articles 14, 38 i 139 de la Constitució (BOE 9-10-1991).

Qüestió d'inconstitucionalitat 1890/1991, promoguda per la Secció Quarta de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en relació a l'article 61.2 de la Llei General Tributària per poder vulnerar els articles 24 i 25 de la Constitució (BOE 23-10-1991).

Recurs d'inconstitucionalitat 1857/1991, plantejat per més de 50 diputats contra els articles 5.4.e); 25.h); 28; 30;

35.A); 39.1 i 90 i preceptes connexos de la Llei 18/1991, de 6 de juny, de l'Impost sobre la Renta de les Persones Físiques (BOE 23-10-1991).

Novembre

Recurs d'inconstitucionalitat 2091/1991, plantejat pel President del Govern contra els articles 15.1.b) 18 i 23 de la Llei del Parlament de Catalunya 16/1991, de 10 de juliol, de les Polícies Locals de la Comunitat de Catalunya (BOE 8-11-1991)

Desembre

Qüestió d'inconstitucionalitat 2112/1991, plantejada per la Secció Tercera de l'Audiència Provincial de Burgos, en relació al paràgraf primer de l'article 38.2 de la Llei 16/1987, de 30 de juliol, d'Ordenació dels Transports Terrestres, per poder vulnerar els articles 14, 24 i 117 de la Constitució (BOE 20-12-1991).

Qüestió d'inconstitucionalitat 2414/1991, plantejada per la Secció Primera de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, respecte de l'article 23.2 de la Llei Orgànica 3/1980, de 22 d'abril, del Consell d'Estat, en relació amb l'article 22.3 de la mateixa Llei, per poder vulnerar els articles 2; 137; 148.1.1; 107 i 153 de la Constitució (BOE 20-12-1991).

Gener de 1992

Qüestió d'inconstitucionalitat 2340/1991, plantejada per la Secció Cinquena de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, respecte de l'article 74.1.a) de la Llei Orgànica del Poder Judicial,

en relació amb els articles 58 i 66 de la mateixa Llei i de la regla 1a de l'article 11 de la Llei de la Jurisdicció Contenciosa, per poder infringir els articles 152.1.2; 106.1; 139.1 i 24.1 i 2 de la Constitució (BOE 2-1-1992).

Febrer

Qüestió d'inconstitucionalitat 88/1992, plantejada per la Secció Primera de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, en relació als articles 15.3; 17 i 19 de la Llei 20/1989, de 28 de juliol, d'adaptació de l'Impost sobre la Renta de les Persones Físiques i de l'Impost Extraordinari sobre el Patrimoni de les Persones Físiques, per poder vulnerar els articles 9.3 i 25 de la Constitució (BOE 19-2-1992).

Recurs d'inconstitucionalitat 432/1992, plantejat pel President del Govern contra la disposició transitòria primera número 2 de la Llei 8/1991, de 28 de novembre, de l'Assemblea Regional de Cantàbria, per la qual es modifica la Llei de Cantàbria 1/1990, de 12 de març, per la qual es regulen els òrgans rectors de les Caixes d'Estalvis amb seu social a la Comunitat Autònoma de Cantàbria (BOE 29-2-1992).

Març

Conflicte positiu de competència 492/1992, plantejat pel Govern contra l'article 3.2.b del Decret de la Diputació Regional de Cantàbria 168/1991, de 20 de desembre, sobre regulació de l'execució del Pla de Foment de l'abandonament de la producció lletera a les zones de muntanya (BOE 7-3-1992).

Qüestió d'inconstitucionalitat 571/1992, plantejada per la Sala del Contenciós-Administratiu amb seu a Sevilla, del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, en relació a la base quarta de la Llei de 29 de juny de 1991 i l'article 1 del Decret-Llei de 26 de juliol de 1929, que estableixen implícitament l'associació obligatòria de les Cambres de Comerç, Indústria i Navegació, així com contra la disposició addicional 34 de la Llei de 27 de desembre de 1985 de Pressupostos Generals de l'Estat per al 1986, per poder vulnerar els articles 22, 35, 38 i 134.7 de la Constitució (BOE 27-3-1992).

Abril

Recurs d'inconstitucionalitat 830/1992, plantejat per més de 50 diputats contra els paràgrafs 1, 8 i 9 del número 1 de l'article 99 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les Bases de Règim Local (BOE 22-4-1992).

Recurs d'inconstitucionalitat 839/1992, plantejat pel President del Govern, contra l'apartat 1 de l'article 27 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les Bases de Règim Local (BOE 22-4-1992).

Maig

Recurs d'inconstitucionalitat 838/1992, plantejat pel President del Govern, contra la totalitat de la Llei de les Illes Balears 12/1991, de 20 de desembre, reguladora de l'impost sobre instal·lacions que incideixen en el medi ambient (BOE 1-5-1992).

Recurs d'inconstitucionalitat 981/1992, plantejat pel President del Govern, contra els articles 4.3; 5; 10 i 12.e) i, per connexió amb aquests, l'article 21.1.b), c) i f) de la Llei del Parlament

de Catalunya 23/1991 de 29 de novembre, de Comerç Interior (BOE 1-5-1992).

Recurs d'inconstitucionalitat 831/1992, plantejat pel Parlament de Canàries contra determinades partides pressupostàries de l'Estat de despeses de la Llei 31/1991, de 30 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per al 1992 (BOE 7.5. 1992).

Recurs d'inconstitucionalitat 978/1992, plantejat per més de 50 diputats contra els articles 3; 4 i 5 de la Llei del Parlament de Catalunya 23/1991, de 29 de novembre, de Comerç Interior (BOE 7-5-1992).

Recurs d'inconstitucionalitat 1045/1992, plantejat per més de 50 diputats contra els articles 20.2; 21.2; 37; 38 i la disposició derogatòria i preceptes conexas de la Llei Orgànica 1/1991, de 21 de febrer, sobre Protecció de la Seguretat Ciutadana (BOE 7-5-1992).

Recurs d'inconstitucionalitat 1283/1992, plantejat pel President del Govern contra els articles 5.1.f) i h); 6.1 i 2, i, per connexió, contra l'article 8.2.a) de la Llei del Parlament de Galícia 3/1992, de 23 de març, de coordinació de les Polícies Locals (BOE 30-5-1992).

Juny

Conflicte positiu de competència 1169/1992, plantejat pel Consell de Govern de la Diputació Regional de Cantàbria

davant el Govern, en relació amb els articles 4; 12 i 26 i els capítols IV, V i VI del RD 1888/1991, de 20 de desembre, que estableix un pla de reordenació del sector de la llet i els productes làctics (BOE 8-6-1992).

Conflicte positiu de competència 1204/1992, plantejat pel Consell de Govern de la Diputació Regional de Cantàbria davant el Govern de l'Estat, en relació als articles 2.8; 2.10 i 2.11; 6.2; 7.2; 34.2 i 4; 38.2 i la disposició addicional setena del RD 1887/1991, de 30 de desembre, sobre millora de les estructures agràries (BOE 8-6-1992).

Recurs d'inconstitucionalitat 1321/1992, plantejat pel President del Govern contra l'article 3 de la Llei de Cantàbria 4/1992, de 24 de març, de constitució de reserves regionals de sòl i altres actuacions urbanístiques prioritàries (BOE 13-6-1992).

Recurs d'inconstitucionalitat 1279/1992, plantejat pel Parlament de les Illes Balears, contra els articles 20.2; 20.3 i 20.4; 21.2; 25; 26.j), i 37 de la Llei Orgànica 1/1992, de 21 de febrer, de Protecció de la Seguretat Ciutadana (BOE 16-6-1992).

Recurs d'inconstitucionalitat 1314/1992, plantejat per la Junta General del Principat d'Astúries contra els articles 20.2; 21.2; 37 i 38 de la Llei Orgànica 1/1992, 21 de febrer, sobre Protecció de la Seguretat Ciutadana (BOE 16-6-1992).